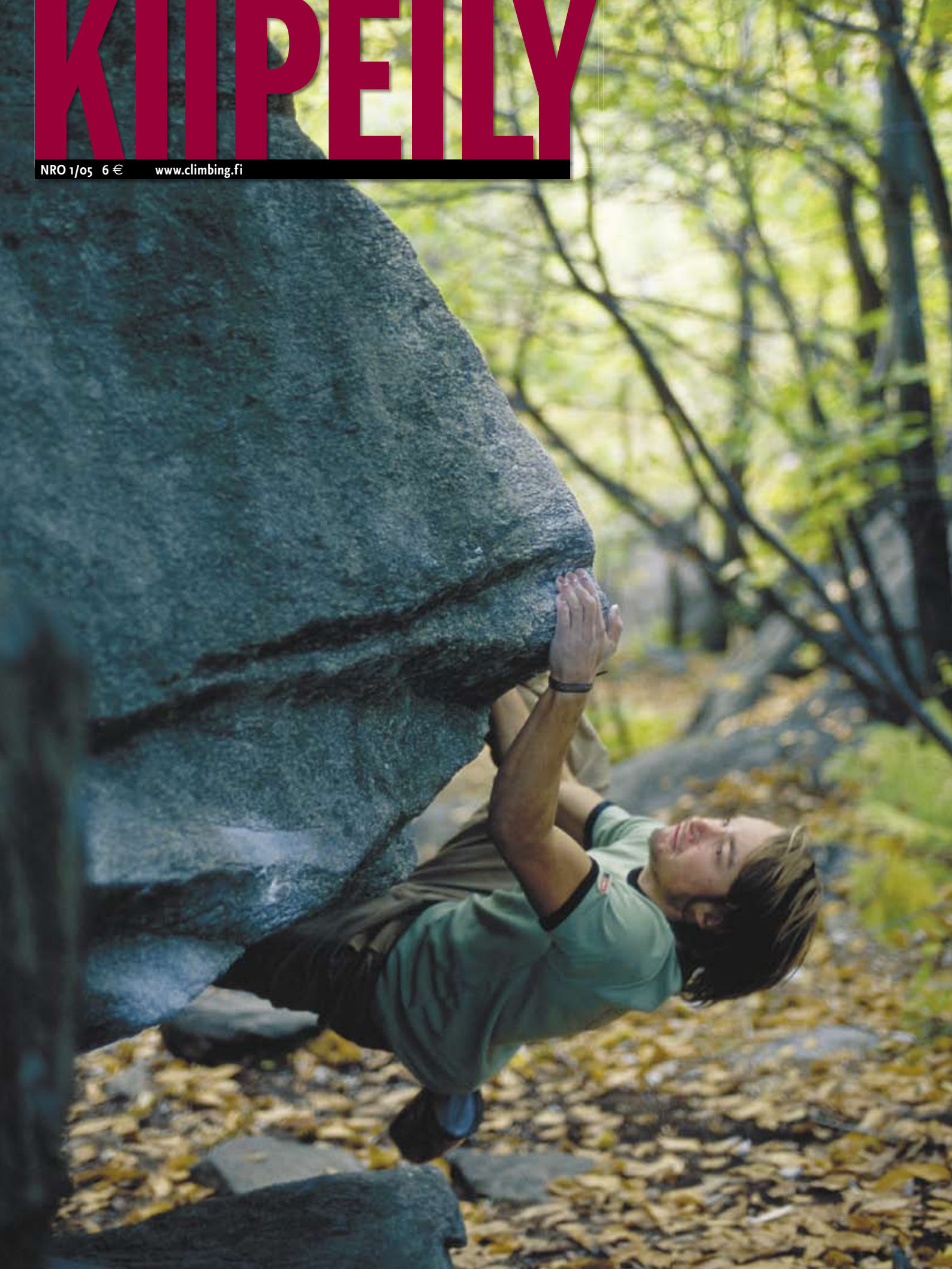

KIIPPEILY

NRO 1/05 6 € www.climbing.fi

SUOMEN LATU

Suomen Ladun jäsenkortilla **2 € alennus** aikuisten sisäänpääsylipusta

Kaksi partiolaista jäsenkorteillaan yhden hinnalla.

**NÄETKÖ ITSESI JO TÄSSÄ?
LÖYDÄ POLKUSI
RETKI-MESSUILTA!**

RETKEILYVINKIT

RETKIKOhteet

VARUSTEET

RETKI 05 **FILLARI 05** **KUNTO 05** **GOLF 05**

WWW.RETKIMESSUT.FI

ODOTETTU RETKEILYTAPAHTUMA 4.-6.3.2005 HELSINGIN MESSUKESKUKSESSA

KIPEILY 1/05 SISÄLLYS

- 3 Ständi
- 4 SKIL ja valiokunnat
- 5 Seurat
- 6 Kisat
- 9 Spotteri
- 10 Treenit
- 12 Kotiseinä
- 14 Uusi-Seelanti
- 18 El Chorro
- 22 Muuvit
- 24 Galleria
- 28 Malesia
- 30 Leffat
- 31 Tekniikka & Solmut
- 32 Gardajärvi
- 34 Feissi
- 36 Kirjallinen katsaus
- 38 Stetind
- 40 Pelastusharjoitus
- 42 Korsika
- 45 Uutuustuotteet
- 46 Tuula Nousiaisen muistikirjotus

Tomi Nytorp, lehden uusi kuvatoimittaja ja Mina Jokivirta, taittaja, kaverikuvassa.

Suomalainen kiipeily pääsi viime vuonna 2004 miehen ikään ja täytti kunnioitettavat 50 vuotta. Tänä vuonna on SKIL:n perustamisesta kulunut 10 vuotta ja 2006 on suomalaisessa kiipeilyssä seuraava merkkipaalu, kun Kiipeilylehti täyttää 10 vuotta.

Kiipeilyliiton edeltäjän, Suomen Alppikerhon lehti ilmestyi vuosijulkaisuna nimellä Alppikiipeily vuoteen 1992 asti. Tämän jälkeen oli ilmestymisessä tauko vuoteen 1995, jolloin julkaistiin 3 numeroa lehteä nimellä Kletteratiini ja vuodesta 1996 olemmekin lukeneet Kiipeilylehteä. Yhteisenä tekijänä aina vuoden 1995 Kletteratiinista asti ovat olleet kaksi nimeä: Johan Björklund ja Rami Lappalainen. Johan toimi Kletteratiinin julkaisusta lähtien ensin pitkään päätoimittajana ja sittemmin taittajana ja ulkoasusta vastaavana. Rami puolestaan vastasi kuvatoimituksen lisäksi lukemattomista artikkeleista lähinnä haastattelujen ja henkilökuvien muodossa. Lisäksi "Rampen" vastuulla olivat "odot jutut" ja alkuaikojen spotterin sisäpiirihenkiset, usein jälkiselvittelyjä vaatineet karut paljastukset. Tätä kaikkea jään syvästi kaipaamaan!

Kiipeilylehti ottaa varaslähdön juhllisuuksiin ja uudistuu jo vuotta ennen kymmenen-vuotissynttäreitä. Kiipeilylehteä ansiokkaasti tehneet Johan ja Rami astuvan syrjään ja antavat Kiipeilylehden taiton ja kuvatoimituksen innokkasiin ja osaaviin käsiin: Taittajana aloittaa Mina Jokivirta, graafisen alan ammattilainen ja innokas kiipeilijä. Kuvatoimitusta tulee hoitamaan Tomi Nytorp, yhdessä Minan kanssa. Tomi on valokuvauksen harrastaja ja useimpien mielestä Suomen tämän hetken paras urheilukiipeilijä.

Mina ja Tomi tulevat varmasti monella tavalla jättämään oman kädenjälkensä lehteen mutta näkyvin muutos lukijalle on se että lehti tulee olemaan kokonaan 4-värinen! Mustavalkoisia kuvia tulemme siis tästä lähtien julkai-

semaan vain taiteellisista eikä kustannussyistä.

Tästä numerosta lähtien aloitamme lehdessä uusia vakiopalstoja, mm:

- Kotikeivit; kun aika tai innostus ei riitä yleiselle kiipeilyseinälle matkusteluun niin rakennetaan oma seinä!

- Treenipalsta; kokeneet kiipeilijät kertovat harjoittelustaan, harjoitteluhistoriastaan ja -filosofiastaan sekä suhteestaan urheilukiipeilyyn. Jokainen kirjoittajista tulee varmaan lähestymään aihetta omalla tavallaan mutta näistä artikkeleista moni varmaan löytää jotain omaan treeniinsä.

- Kuvagalleria; pitkän tauon jälkeen julkaisemme upeita kiipeilyaiheisia kuvia.

- Tulevissa lehdissä pyrimme esittelemään kiipeilyn varusteutuusia maahantuojilta saatujen tietojen perusteella.

Tavoitteenamme on, että nämä uudet vakiopalstat, kuten aiemmatkin, löytyvät lehden jokaisesta numerosta. Lehden kirjoittajien vapaaehtoisuus pohjasta johtuen tämä ei kuitenkaan aina ole mahdollista. Pyrkimyksemme on kuitenkin aina julkaista laadukas ja monipuolinen SUOMALAINEN Kiipeilylehti.

Kun Kiipeilyliitto tänä vuonna täyttää kymmenen vuotta, on hyvä muistaa että Kiipeilylehti on Suomen Kiipeilyliiton julkaisu, eikä sitä olisi olemassa nykyisen tasoisena ilman liittoa. Lopulta lehti on kuitenkin aina niin hyvä kuin siinä julkaistu aineisto on, joten haluan kiittää kaikkia tähän ja aikaisempiin numeroihin mielenkiintoisia juttuja ja upeita kuvia lähettäneitä.

Suurkiitokset Johanille ja Ramille ja kaikille tsemppiä kevään odotukseen,

Päätoimittaja Jari Koski

Kansi: Kiipeilijä Anton Johansson, Rah, Plats, Plats 8a, Chironico, Sveitsi. Kuva Tomi Nytorp

KIPEILY 1/2005

Julkaisija: Suomen kiipeilyliitto ry.
Radiokatu 20, 00093 SLU
puh. 09 – 348 13135

Päätoimittaja: Jari Koski
040 – 586 8123, jari.koski@climbing.fi

Ulkoasu: Mina Jokivirta
aineisto@climbing.fi

Kuvatoimitus: Tomi Nytorp ja
Mina Jokivirta

Avustajat: Johan Björklund, Rami Haakana, Matti A. Jokinen, Sampsa Jyrkynen, Arto Järvinen, Jyrki Korpelainen, Rami Lappalainen, Jani Lunnas, Olli-Pekka Manni,

Kari Poti, Juha Saatsi, Joonas Saileranta, Jukka Tarkkala, Tommi Vänskä.

Paino: Oy Trio-Offset Ab
Levikki: n. 2000

Aineisto: Artikkelit toimitetaan word-tiedostona Jari Koskelle, jari.koski@climbing.fi
Älä tee sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet välirivillä. Kuvamateriaali toimitetaan postitse tai e-mailina Mina Jokivirralle, aineisto@climbing.fi, tai Hirvenkatu 4b, 04230 Kerava.

Liitä mukaan palautusosoite. Käytä vain laittomia diakehyskuvia tai muovisia negatiivikuvia. Vastaaotamme diat, negatiivit, m/v negatiivit sekä paperikuvat kaiken kokoi-

na. Kuvien resoluutio oltava 300 dpi 10 x15 cm koossa, vähintään 5 Mt/kuva. Digikamerakuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB muodossa. Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPEG.
Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitinimi ja aste ym. tiedot.

Kiipeily 2005	aineistopäivä	ilmestyy
Nro 2/2005	15.5.2005	kesäkuu
Nro 3/2005	15.9.2005	lokakuu
syysnumero		

Kiipeilylehti jaetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteeseen: eva-liisa.aunio@climbing.fi. Vuoden kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. Osoiteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsen-seurat. Ota yhteys omaan seuraasi.

Ilmoitusmyynti: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Mediakortti osoitteesta: www.climbing.fi.

Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juuri mistään muustakaan...

SKIL TIEDOTTAA

SKIL hallitus 2005
 Puheenjohtaja: Marko Virtanen
 Jäsenet: Juha Aho, Sampsa Jyrkynen
 Otto Lahti, Henrik Suihkonen, Kevät Aalto
 Ossi Eskola

Skil jäsenesurat
 CLIMBING CLUB ry. PORI
 ERÄSEIKKAILUYHDISTYS ry. KOKKOLA
 HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAO
 HELSINGIN NMKY ry.
 HIGH SPORT VAASA ry.
 HILLWALKERS ry. HAMINA
 KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
 KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
 KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
 KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
 LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
 LOUNAIS-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI
 ry. TURKU

OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry.
 PROJEKTI ry. JYVÄSKYLÄ
 ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
 SKEY ry. HELSINKI
 SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
 TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
 TAPANILAN ERÄ ry. KIIPEILYJAO
 HELSINKI
 TORNIOAVAT ry. TORNIO
 TURUN NMKY ry.
 VILLI SESSIO ry. JYVÄSKYLÄ
 YLVIESKAN KIIPEILY JA SEIKKAILU ry.
 Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot SKIL www-sivuilla.

Materiaalimyynti, osoiterekisterit ja jäsenesurojen asiat/SLU-Lajipalvelutoimisto: Suomen Kiipeilyliitto ry Radiokatu 20 00093 SLU (kv. Yhteyksissä FIN-00093 SLU) Puh. 09-3481 3135 Toimistonhoitaja: Eva-Liisa Aunio Email: eva-liisa.aunio@climbing.fi

Toimisto sijaitsee SLU-talon 7. kerroksessa huone 771. Auki arkisin klo 9.00-16.00

TOIMINNANJOHTAJA, LEHDEN PÄÄTOIMITTAJA, SKIL TIEDOTTAJA, KTO-KURSSIVASTAAVA: Jari Koski, 040-586 8123
 09-224 32 907, jari.koski@climbing.fi
 KTO-kurssia koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle!

Seuraava lehti
 Kiipeilylehden kesännumero ilmestyy kesäkuussa 2005 Lehden aineistopäivä on 15.5.2005

Ajankohtaista infoa ACCESS-asioista eli kallioiden käytön ongelmista ja rajoituksista löytyy SKIL www-sivuilla access-palkin alla.
 SKIL kevätkokous jäsenesurojen valtuuttamille edustajille Helsingin Kiipeilykeskuksessa la 23.4.2005. Tarkempi kutsu lähetetään seuroille ennen kokousta.

kova

KTO-KLUBIN JÄSENILLE:

Klubin jäsenyydellä on ilmaista vuoden liittymisestä eli KTO-kurssin mod 2:lle osallistumisesta. Tänä aikana saat Kiipeilylehden 3 kertaa vuodessa kotiin ja voit osallistua SKIL/KTO kouluttajapäiville omakustannushintaan. Vuoden kuluttua jäsenyydellä loppuu automaattisesti mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

Avoimet skil ohjaaja- ja kouluttajakurssit kevät 2005

- 12.-13.2. KKK II
- 5-6.3. KTO 1
- 9.-13.3. Talviturvallisuuskurssi TaTu
- 12.3. KTO koe
- 19-20.3. KTO 2
- 2-3.4. KTO 1
- 16.-17.4. KO 1
- 16-17.4. KTO 3 Korkeaharjoiteratohjaaja Hoikan Opistolla Karkussa
- 23-24.4. KTO 2
- 23-24.4. KTO 1 Joensuussa
- 7-8.5. KTO 2 Joensuussa
- 14-15.5. KTO 1
- 21.5. KTO koe
- 21.-22.5. KO 2 ja koe
- 28.-29.5. KKK III
- 28-29.5. KTO 2
- 20.6.-3.7. KKK IV ulkomailla
- 27.-28.8. KKK-koe Ohavalla
- 15-16.10. SKIL/KTO kouluttajapäivät Hoikan Opistolla Karkussa

Päivämääriin voi tulla muutoksia; ajankohdattaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri. Ajankohdattaiset hinnat ovat sivuston kurssihinnastossa.

2005 avoimet KTO-kurssit Tapanilan Kiipeilykeskuksessa Helsingissä:

www.kiipeilykeskus.com
 KTO 3-moduulit Hoikan Opistolla
 www.hoikka.fi
 Tarvittaessa voi myös tilata yksityiskursseja esimerkiksi yrityksille ja opistoille.
 Talviturvallisuuskurssi TaTu Lapin liikuntakeskuksessa Rovaniemellä ja Korouomassa Posi-ossa

Lisätietoja mainoksessa muualla lehdessä sekä www.santasport.com ja www.climbing.fi KO sekä KKK kurseille ilmoittautuminen tehtävä vähintään 2 viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kurseille ja kokeisiin tehdään seuraaville henkilöille:
KTO: Jari Koski jari.koski@climbing.fi tai 040 586 8123, **KO:** Jari Matsinen jari.matsinen@nokia.com tai puh 040 765 6670, **KKK:** Tuomo Pesonen tuomo.pesonen@kolumbus.fi tai 050 379 4472

HUOM!
 Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa kurssin läpikäymiseen (esim. diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet raskaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle. Ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: kova@climbing.fi

kiva

Valmentajakoulutus 2005

Valmentajakoulutus jatkuu tauon jälkeen ja SKIL:n jäsenesurojen jäsenillä on mahdollisuus osallistua siihen. Valmentajakoulutus perustuu SKIL:n hallituksen hyväksymään asiakirjaan: TUTKINTOJEN PERUSTEET Ohjaaja – ja valmentajakoulutuksessa. Tarkoitus on kouluttaa Suomeen kiipeilyvalmentajia, jotka tulevaisuudessa valmentamisen lisäksi pystyvät kouluttamaan uusia valmentajia. Koulutuksen ensimmäinen kurssi KV 1 alkoi syksyllä 2003 ja osalla osallistujista on opiskelu jo tutkintoa varten valmis. 2005 ensimmäinen koulutuspäivä: la 19.2. Helsingin Kiipeilykeskuksessa Tapanilassa.

Lisätietoja valmentajakoulutuksesta ja ilmoittautumisesta: Jore Käyhkö keravan.liikuntapalvelut@saunalahti.fi tai 040-515 75 04 tai www.climbing.fi > koulutus > valmentajakoulutus

KILPAILUKALENTERI KEVÄT 2005 Helmikuu

- 12.2. Pori Difficulty Suomi-cup
- 26.2. Rovaniemi Boulder/ Difficulty Suomi-cup
- Maaliskuu
- 12.3. Helsinki Boulder Suomi-cup
- Huhtikuu

2.4. Jyväskylä Boulder/ Difficulty Suomi-cup. Kisapäivämäärät ovat alustavia, vahvistettu kun kisakutsut lähetetty. Kisakutsut SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > Kilpailut

SUOMI-CUP PISTEKÄRKI

Tilanne neljän kilpailun jälkeen: Kinkkuboulder Kerava, Turun On-sight, nopeuskiipeily SM Helsinki ja Porin On-sight.

Miehet

1. Huhtikorpi Kuutti	80
2. Manni Olli-Petteri	67
3. Nytorp Tomi	60
4. Tapaninen Teemu	59
5. Haakana Rami	44

Naiset

1. Jaakkola Eevi	97
2. Merikallio Heini	90
3. Huhtikorpi Roosa	85
4. Jokivirta Mina	55
5. Ahokangas Arja	44

Suomi-cupissa on jäljellä kolme osakilpailua joissa ratkaistaan cupvoittajat! Kokonaisvoittajat sekä miesten että naisten sarjoissa saavat 500 euron harjoittelu/kilpailustipendin kauden 2004-2005 päätteeksi!

Kaikkien Suomi-cupiin osallistuneiden ajan taululla olevat pisteet SKIL www.kilpailut-sivuilla.

Mina Jokivirta

Nalle Hukkataival

seurat

SUOMEN ALPPIKERHO JÄSENTIEDOTE 1/2005

Kutsu sääntömääräiseen kevätkokoukseen
 Kokous pidetään 31.3.2005 klo 18.00 Liikuntamylly koulustilissa. Esityslistalla sääntömääräiset asiat:

1. toimintakertomus edelliseltä vuodelta
2. tuloslaskelma ja tase liitetietoinen
3. tilintarkastajien lausunto
4. tilinpäätöksen hyväksyminen
5. vastuuvapauden myöntäminen tilivelvollisille
6. hallituksen valmisteleva toimintasuunnitelma kuluvalle toimikaudelle
7. hallituksen valmisteleva talousarvio kuluvalle toimikaudelle.

Hallituksen kokoukset keväällä 2005

Hallitus kokoontuu suunnittelemaan vuoden toimintaa kaksi kertaa tänä keväänä: 17.2.2005 ja 21.4.2005. Jos sinulla on mielessä asioita, joihin haluaisit hallituksen ot-

tavan kantaa, käytä www-sivujen palautelomaketta tai lähetä sähköpostia osoitteeseen info@suomenalppikerho.fi. Kaikki ideat ja ehdotukset ovat erittäin tervetulleita!

Jäsenmaksun maksaminen vuodelle 2005

Jäsenmaksulomakkeet tälle vuodelle on postitettu 15.1.2005. HUOM! Laskun eräpäiväksi esyksi vahingossa 18.1.2005, oikea eräpäivä on 28.1.2004! Kaikille ajallaan maksaneille postitetaan vuoden 2005 jäsentarra maaliskuun alussa, vuoden 2004 tarra on voimassa maaliskuun loppuun.

Lumiturvallisuuskurssi Lyngenissä 21-23.3.2005

Hyödynnä mahdollisuus saada huipputason oppia lumiturvallisuudesta pilkkahintaan! Opettajana UIAGM Christer Lundberg Nes, opetuskieli englanti. Katso lisätietoja kerhon sivujen kurssit-osioista. Kurssin yhteyshenkilönä toimii Max Helander, puh. +4793235393, e-mail mabenhe@yahoo.no.

Jäättökäytöksen Käytännön Ohjeet 11-16.7.2005

Kurssilla opitaan tiedot ja taidot turvalliseen liikkumiseen jäätiköllä. Pääopettajana UIAGM Anders Bergwall. Katso lisätietoja kerho www-sivujen kurssit-osioista. Kurssin yhteyshenki-

lönä toimii Annamari Vitikainen, e-mail anna.mari@suomenalppikerho.fi

Foorumi

SAKE:n tiedotus on viime aikoina siirtynyt suurilta osin verkkoon. Viime vuoden lopussa avattu foorumi (www.suomenalppikerho.fi/phpBB2/index.php) on oivallinen paikka pitää itsensä ajan tasalla tapahtumista ja saada äänensä kuuluviin missä tahansa kerhoon liittyvässä asiassa. Foorumin rakennetta ei ole lyöty lukkoon, eli jos haluat avata jonkin uuden keskustelualaueen, ilmoita siitä vaikka kehitysehdotukset-palstalla. Keskustelualaueiden viestejä pääsee lukemaan rekisteröitymättä, mutta viestien kirjoittamiseen tarvitsee käyttäjätunnuksen, jonka saat suoraan syötettyäsi omat tietosi. Siispä kirjautumaan!

Kumpulain seinä

Seinän valvojat muistuttavat, että alaikäraja seinällä on 16 vuotta. Tämä koskee myös kaikkia SAKElaisia.

Toimiston uusi osoite

SAKE:n toimisto on muuttanut takaisin Olympiastadionille, uusi osoite on Eteläkaarre, B-rappu ja huone 238, 00250 HELSINKI

KINKKUBOULDER 04

Teksti & Kuvat Tomi Nytorp

Lauantaina 6.11. kisattiin viimeistä kertaa suuren suosion saavuttanutta kinkkuboulderia. Keravan Klondykeen saapuikin ennätysmäärä kilpailijoita, nimittäin 223! Kilpailun suosio johtuneen pitkälti rennosti tunnelmasta ja "jokaiselle jotain" reitinteko tavasta, jota ollaan (Tero ja Tomi) tunnollisesti noudatettu jo vuosia. Ehkä myös hyvillä arvontapalkinnoilla on ollut positiivinen vaikutus kiipeilijöiden aktiivisuuteen.

Naisissa Eija ja Roosa toppasivat finaalin kaikki reitit. Roosan karsinta pisteet olivat kuitenkin paremmat, joten nuori neiti vei jälleen kerran voiton.

Miesten kisaa hallitsi suvereenisti Nalle. Karsinnassa Nalle kiipesi kaikki 47 reittiä ja finaalissa yhtä lukuun ottamatta jokaisen, vieläpä flashinä.

TULOKSIA

KOVAT KUNDTIT:

1. Hukkataival Nalle
2. Kiesiläinen Sampo
3. Manni Olli

KOVAT MIMMIT:

1. Huhtikorpi Roosa
2. Joensuu Eija
3. Jaakkola Eevi

TOPPAHOUSUT,

A SARJA

1. Kuoppasalmi Jussi
2. Mikkonen Jussi
3. Hautala Jani

SUNNUNTAIKIPEILIJÄT,

B SARJA

1. Olli Juha
2. Koivisto Eetu
3. Linkosuonio Jarkko

Vesa Salonen

Laajasta kiipeilyvälinevalikoimastamme

Hakut:

BD Viper	179.50
BD Rage	159.50
BD Fusion	239 €
Petzl Aztar	159 €
Petzl Quark	189 €
Petzl Quark Ergo	235 €
Stubai Hornet	79 €

Jääraudat:

BD Bionic Pro	175 €
BD Sabretooth Pro	130 €
Petzl M10	168 €
Stubai X-Dream	129 €
Stubai X-Change Pro	170 €
Stubai X-Change Flex	150 €

Crispi Top Ice 236 €
Kevyt "low-cut" -kenkä jää- ja mixed-reiteille. Integroitu gaiter.

Millet
Glacier GTX 267 €

Nic-Impex
lumiturvalli-
suuspaketti 319 €
Piippari, sondi, lapio, avaruushuopa

Free Heels
Ellintie 3 (Alkoa vastapäätä)
Kangasala 03-3774 655
freeheels.fi

Mammutti, Miika Vuorio

TURKU ON-SIGHT

Teksti Eljas Honka-Hallila
Kuvat Kruxi

Pilven riekaleet kulkivat hermostuneesti yli Turun taivaan. Edellisen päivän rankkasateen vesilammikot väreilivät kylmässä tuulessa Vesilinnan juurella. Sää oli täydellinen sisäkiipeilykilpailuille. Kaiken kaikkiaan 40 kilpailijaa, miestä ja naista, saapui Kiipeilypalatsiin 13.11.04, ilmoittautui ja ohjattiin valtavien pressujen taakse odottamaan kisojen alkamista ja omaa vuoroaan.

KARSINTA

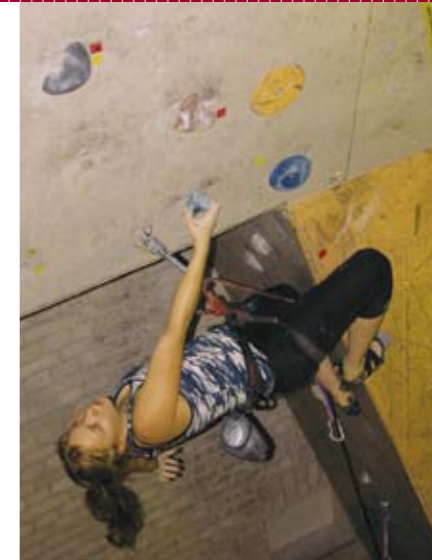
Naisten karsintareitti ei tuottanut kiipeilijöille suurta tuskaa, vaan toppauksia pitkälti pystysuoralla reitillä nähtiin useita. Sitä vastoin miesten karsinta lennätti suurta osaa kiipeilijöistä, kuin myrsky lehtiä syysmetsässä. Reitti oli tehty lasikuituseinälle. Alussa ylitetään kaksi pullistumaa, joiden jälkeinen pystysuora osuus vaati tarkkuutta ja tekniikka. Kattoon siirtyminen oli hankala puhumattakaan itse katosta. Semifinaaliin pääsi jos kiipesi katon ensi otteille.

SEMIFINAALI

Naisten semifinaalireitti oli sama kuin miesten karsintalinja. Naisille alun pullistumat olivat melko hankalia pitkin kurotuksineen, mutta parhaat pääsivät aina kattoon asti. Varsinkin kattoa ennen olleella pystysuoralla nähtiin hyvää kiipeilyä. Miesten semifinaalireitti sai paljon kiitosta. Alussa oli tarkkoja painonsiirtoja vaatinut pystysuora osuus. Tämän jälkeen seinä kaatui päälle ja pumpu alkoi toimia. Otteet eivät olleet huonoja, mutta kaukana toisistaan. Miehiä lensi dynorityksistä köyteen. Lopussa oli lyhyt vaikea katto. Kattoa kiivenneet pääsivät finaaliin. Semifinaaleiden aikana yleisö alkoi lämmetä ja kannustushuudot kimpoilivat Palatsin tiiliseinistä.

FINAALI

Naisten finaali oli todella vaativa. Reitti koostui kahdesta negasta ja katosta. Negalla otteet olivat kohtuuttomia krimppejä, eikä moni päässyt kolmatta jatkoa pidemmälle. Yleisö katseli epäuskoisena ja kunnioituksella tuota hirviötä, pidättäen hengitystään ennen jokaisista muuvia. Suosionosoitukset olivat valtavat. Miesten finaalireitissä oli selkeä kruxi, jonka vain voittaja selvitti. Alun nega sujui monelta melko hyvin, mutta sitten alkoivat vaikeudet. Negalta siirryttiin pystysuoralle, johon oli ruuvattu pari slouppia. Heelhook, armoton lukot ja pitkä deadpoint-veto puristusotteeseen.

Roosa finaaleireitillä

Vain voittaja kykeni tämän tekemään ja jatkaamaan eteenpäin.

PALKINTOJEN JAKO JA ARVONTA

Palkintoja oli valtavasti. Naisten ja miesten sarjojen kolme parasta saivat Marmotin teltoja ja rinkkoja. Erikoista oli se, että loput palkinnot jaettiin arpomalla kaikkien kisailijoiden kesken. Tavaraa ja lahjakortteja oli liki 3500 euron arvosta. Monella oli hymy herkässä ja uusi Prana-lippis vinosti päässä. Päätös arvonnasta oli järjestäjiltä viisas ja varmasti myös sponsorien mieleen, näin monelle pidemmän matkan takaa tullee jäi käteen muutakin kuin karsinnan otteet.

JATKOT

Kisojen päätyttyä oli jälkipelin vuoro. Kilpailijoiden ja järjestäjien sankka joukko lähti saunomaan ja uimaan. Meno oli riehakasta. Löylyn raikkaina marssi koko joukko Dynamoon, jossa yhdestä suusta todettiin, että kisat olivat loistava juttu ja hemmetin hyvin järjestetty. Lisäksi monet ulkopaikkakuntalaiset lopullisesti tajusivat, etteivät kaikki turkulaiset olekaan täynnä itseään. Dynamon yläkerta oli vauhdissa, aina välillä musiikin peityessä Juha Ahon terävien kommenttien alle.

TULOKSIA

MIEHET

1. Nytorp Tomi
2. Sailaranta Joonas
3. Manni Olli-Petteri

NAISET

- 1 Huhtikorpi Roosa
- 2 Jaakkola Eevi
- 3 Merikallio Heini

NOPEUSKIIPEILY -SM 05

Kuvat Tomi Nytorp

TAPANILA 22.1.05

TULOKSIA

NAISET

1. Heini Merikallio Erä
- Roosa Huhtikorpi Erä
2. Eevi Jaakkola Erä
3. Arja Ahokangas Erä

MIEHET

1. Kuutti Huhtikorpi Erä
2. Vesa Salonen Vertikaali
3. Teemu Tapaninen Skey

Heini Merikallio

Miesten kolme nopeinta. Vasemmalta Teemu Tapaninen, Kuutti Huhtikorpi ja Vesa Salonen.

PM-KISAT 04 KÖÖPENHAMINA 27-28.11

Tommi Nytorp finaalireitillä.

Suomen tiimi aloitti matkansa kohti Kööpenhaminaa jo torstaina iltailavalla. Henkka oli taas kerran lupautunut kuskiksi ja kydditsi Tomin, Joonaksen, Minan ja Eevin autolla perille. Aikataulut katsastettuamme totesimme että voisimme itse lähteä Turusta Tukholman kautta lentäen lauantaina aamulla. Koneeseen päästyämme iski huono tuuri peliin, koneen moottori yski eikä suostunut käynnistymään! Kuulutus: "Lento perutaan, siirrykää takaisin lähtöhalliin" masensi meidät täysin ja olimme varmoja että kisat jäävät väliin. Lähtöselvitystiskillä saimme kuul-

la että joutuisimme odottamaan pari tuntia ja sitten matkustaa bussikytyillä Helsinkiin, josta matkustajille järjestettäisiin jatkoyletydet. Totesimme, ettemme millään ehtisi ajoissa kisapaikalle. Kun ilmoitimme, että kuulumme Suomen kisajoukkueeseen, meille kuitenkin tilattiin pikapikaa taksia, annettiin eväät mukaan ja lähetettiin kohti Helsingin kenttää. Saavuimme ajoissa perille ja Henkka haki meidät kentältä.

Kisat järjestettiin entisellä vankila alueella. Reitit oli tehnyt ranskalainen Laurent Laporte. Karsinnat menivät suomalaisilta hyvin; Tomi, Olli ja Eevi toppasivat ja muutkin kiipesivät upeasti. Kummassakin reitissä oli hieno poik-

kari ja naisten reitin loppu todella pumpppaavan näköinen nega. Kun oli tiedossa että kaikki pääsevät seuraavan päivän semifinaaleihin, joukkueemme siirtyi Erikan opastuksella kaupungin keskustaan nauttimaan ruuasta ja virvokkeista.

Sunnuntaina semeissä kiipeämisyjärjestys oli kuten yleensäkin käänteinen paremmuusjärjestys. Valitettavasti saimme kuulla että Said Belhaj oli sairastunut eikä ottaisi osaa kisaan. Tällä kertaa kiipesivät miehet pitkää negaa, jossa oli todella pitkä boulderalku. Nähtävästi

alku vei monelta voimat mutta Tomi toppasi oman reittinsä komeasti ja muutama muukin toppaus nähtiin. Lopulta Olli ja Tomi sekä naisista Eevi ja Erika selvittivät tiensä finaaliin.

Naisten finaalireitissä oli taas pitkä poikkari, jota seurasi katto ja nega, valitettavasti vaan harvat huomasivat ennen negaa olevan "no hands"-le-

popaikan. Miehet kiipesivät reitin alun pystysuoralla, sitten katon kautta negalla. Taas aiheutti pakkoklippi katsomossa kynsien pureskelua. Naisissa Linn Karin Stendal osoittautui ylivoimaiseksi voittajaksi. Miehistä saimme seurata upeaa kiipeilyä ja todeta sekä Tomin että Peter Bosman topanneen kaikki kolme reittiä.

Teksti Kaisa Rajala
Kuvat Mina Jokivirta

Olli Manni finaalireitillä.

Jo etukäteen suunniteltu miesten superfiinaali reitti ilmestyi pystysuoralle seinälle, kuitenkin katsojan näkökulmasta tuntui että tekijät unohtivat osan otteista pois! Peter aloitti ja sai todeta muutamien muuvien jälkeen reitin liian vaikeaksi. Katsomon jännittäessä aloitti Tomi oman suorituksensa. Itse kukin joukkueesta taisi kynsiään pureskella kun Tomi saavutti Peterin Waterlooksia osoittautuneen kohdan. Kannustuksen saattamana kohta kuitenkin meni sujuvasti ja Tomi kiipesi vielä lähes toppiin.

Hieno matka ja varsinkin palkintojen jako Tomin selkeän voiton myötä oli mannaa suomalaisille. Heti palkintojen jaon jälkeen Henkka heitti osan porukasta kentälle ja pääsimme kotiin ilman menomatkan kommelluksia. Auto-porukka aloitti pitkän ajonsa kohti Tukholmaa.

TULOKSIA

MIEHET

1. Tomi Nytorp, Finland
2. Peter Bosma, Svergie
3. Martin Mobrätan, Norge
6. Olli Manni
18. Joonas Saileranta

NAISET

1. Linn Karin Stendal Norge
2. Malin Folkestad Norge
3. Marianne Bakke Norge
7. Eerika Pawli
8. Eevi Jaakkola
12. Mina Jokivirta

Olemme Kiipeilylehdessä siirtyneet sekaanusten välttämiseksi ja lukemista helpottaaksemme käyttämään erilaista merkintää erottamaan toisistaan köysi- ja bouldergreitit: Reittien nimet kursivoituina, köysireitien greidit pienellä kirjaimella (esim. *Matador 8a*) ja boulderreitien greidit isolla kirjaimella (esim. *Hypergravity 8B*).

Sateisin kesän jälkeisen vielä sateisemman syksyn vuoksi ovat kiipeilyuutiset sekä köysikiipeilyn että boulderoinnin puolella lähes olemattomat. Talvikiipeilymahdollisuudet näyttivät alkutalvesta hyviltä mutta sitten lämpimät kelit sulattivat toiveet siitkin...

Tässä kuitenkin listattuna tapahtunutta.

Yksi maailman tämän hetken parhaista kiipeilylehdistä, englantilainen **On The Edge**, lopetetaan! Samalla loppuu myös High Mountain-lehden tekeminen. Vaan ei hätää, nämä kaksi lehteä yhdistyvät uudeksi CLIMB-lehdeksi.

Edellä mainittujen kahden lehden tilaajat saavat uuden **CLIMB**-lehden tilalle ja tämä uusi lehti ilmestyy 12 kertaa vuodessa.

Uudessa lehdessä pitäisi yhdistyä kahden aiemman lehden parhaat toimittajat ja kuvaajat ja näin pitäisi syntyä kuulemma kaiken kiipeilyn kattava loistava lehti.

Eli ei itketä vielä, vaikka OTE lopetetaan...

Viime syksynä Antti Mankinen dry-toolasi Muurlassa Martin Nugentin muutama vuosi sitten pulttaaman vapaakiipeilyprojektin. 20-metrissä reitissä on noin 5 metrin katto ja reitti on kuuleman mukaan sikavaika. Martin oli Mankisen pyynnöstä antanut tälle luvan drytool-nousuun ja on Antin nousun jälkeen nyt uudelleen innostunut kokeilemaan, josko reitti onnistuisi vapaasti. Eiköhän tästä kuulla vielä lisää!

Jos et tiedä millaista dry-toolaus on niin vieraille Norjalaisen nettilehden Steepstonen sivuilla; <http://www.steepstone.com>. Sieltä löytyy videopätkä dry-tool kiipeilystä reitillä Fusion M 10. Videossa kiipeilijä kertoo kiipeämistään reitistä ja sivuilta löytyy myös englanninkielinen teksti reittiin liittyen.

HUOM! Dry-toolausta ei saa harrastaa vapaakiipeilyyn soveltuville ja siihen käytetyillä reiteillä, hakkuja ja jäärautoja kuivalla kivellä käytettäessä otteet kuluvat ja saattavat murtaa!

Nalle Hukkataival kiipesi suomalaisen boulderoinnin uudelle tasolle Sipoossa syyskuussa. Tomi Nytorpin kattoprojekti sai greidikseen 8B, nimekseen Hypergravity ja on varmasti vaikein Suomessa koskaan kiivetty boulderongelma!

Lokakuussa oli taas Tomin vuoro; Angelniemessä syntyi Listerie 8A+. Kuun lopussa toistonousun teki Nalle, kukas muu! Katso Tomi suoritus kuvina seqvencensissä.

Nallen missio; toistaa kaikki vaikeat boulderit Suomessa, sain jatkoa kun myös Meilahden Kasparov, 8A/8A+, sai toistonousun.

Antonin paluu köyden päässä oli komea! Thaimaan Tonsai Beachilla hän kiipesi 8b+:n eli kerralla jakamaan vaikeimman suomalaisen kiipeämisen köysireitin tittelin. Muut 8b+ -kerhon jäsenet ovat Heko Pöyry, Juha Saatsi ja Tomi Nytorp. Toivottavasti Antonin vahva come-back houkuttelee muitakin vahvoja boulderijiamme etsimään kaapista valjaat ja köyden.

Malmin voimalaitos, takavuosien junioritähhti Suomen kiipeilytaivaalla; Jussi "lukitus ja hermotus" Koivulahti, on tekemässä vahvaa come-backia. Jussi on parin vuoden punttisali/massakauden jälkeen siirtynyt boulderseinälle ja meno näyttää jo muutaman treenikerran jälkeen pelottavan vahvalta! Jussi on edelleenkin nuorin suomalainen 8a-reitin kiivennyt; hän kiipesi 15-vuotiaana Ruotsissa Tukholman Flatenilla reitin Columbo 8a, paikalla olleiden ruotsalaisten huippukiipeilijöiden hämmästyksellä osaksi ilman jalkoja. Jussin treenifilosofia on lyhykäisyydessään: "Ensin lukko kuntoon ja sitten treenataan hermotusta!" Spotteri seuraa miehen tekemisiä suurella mielenkiinnolla ja palaa asiaan kun raportoitavaa taas löytyy.

Lasse ja Anton

KRABIN KUULUMISIA

Janina Käyhkön raportti paikan päältä

Toverukset Anton Johansson & Lasse Lind, nuo veikeät vetelehtijät, löysivät viime syksynä tiensä Thaimaan kiipeilyn mekaan Tonsai beachille. Alkuinnostusta kesti hedelmällisen hetken: Molemmat pojat nostivat sekä on-sight että red point greidejään useita pykälää. KohTaon boulderitkin tuli tarkastettua, ja todettua yltävän lähes Käpylän Taivaskallion tasolle... Antonin sormivamma sekä hiostava helle saivat kuitenkin poikien tosiluonnon pian esille ja sensaatiomaisilta kiipeilysuorituksilta vältyttiin. Toiminnalta oli silti mahdoton välttyä, kun joulun jälkeen luonto iski takaisin. Aalto teki TonSailla ja RaiLaylla tuhojaan vain muutamissa lähimpänä rantaa sijainneissa baareissa ja kauppoissa. Ihmishuhrien määrä jäi kolmeen. Vuodenvaihteen jälkeen pahinta on ollut koko etelä Thaimaata leimaava negatiivinen varjo, joka ajaa turismilla eläviä vähin vähingoin säilyneitä kohteita perikatoon. Parasta apua olisi nopea turismin elpyminen.

Anton

Yksi näkemys

Teksti ja kuvat Jani Lunnas

KALLIOKIIPEILYN HARJOITTELUSTA

Välillä tuntuu, että urheilukiipeilyn myötä koko kiipeily on muuttunut yhä enemmän urheiluksi ja monet muut kiipeilyyn kiinteästi liittyvät ulottuvuudet ovat jääneet toissijaisiksi. Aina kuitenkin löytyy kiipeilijöitä, joille matkustelu on ainoa oikea tapa harrastaa kiipeilyä. Heihin jotka sitä tekevät vuodesta toiseen kulminoituu mielestäni kiipeilyn ydin. Tämä juttu keskittyy kiipeilyn harjoitteluun. Itse miellän harjoittelun osaksi kiipeilyä. Se antaa mahdollisuuden nauttia yhä hienommista reiteistä ja matkoista ja itsessäänkin on parhaimmillaan äärimmäisen nautittavaa. Kysymys on ennen kaikkea oman kehonsa tuntemisesta ja oppimisprosessista, jossa sovelletaan omaa kokemusta ja muualta omaksuttuja tietoja. Urheilukiipeily on mahdollista lähestyä pelkästään urheilulajina; analysoida jokaista harjoitusta ja suunnitella tarkkoja treeniohjelmia jne. Itse kuitenkin saan motivaation talven sisäseinätreeneihin tiedosta, että joskus taas olen kalliolla kiipeämässä. Omalla kohdallani harjoittelu merkitsee ennen kaikkea halua kehittyä, että joka vuosi voi huomata kehittyneensä jollakin kiipeilyn osa-alueella. Seuraavassa kerron hieman miten olen harjoitellut kiipeilyä aloittamiseni v. 1994 jälkeen ja mitä nykyään teen tai minkälaiset harjoitukset sopivat minulle.

Ensimmäisten vuosien kiipeilymäärät mukailivat vanhaa tottunutta kilpahiidosta esimerkiksi 7 peräkkäistä päivää boulderointia Kirnuilla ja päälle voimaharjoitukset ja lenkit. Vuosien varrella monet turhat jutut ovat karsiutuneet pois ja jäljelle ovat jääneet

itselle toimiviksi havaitut harjoitteet. (Laiskuudella-kin on osuutta asiaan:) Tänä päivänä olennaisimpana pidän itselle asetettuja tavoitteita, kuten matkoja ja uusien reittien avaamisia. Ne saavat minut motivoitumaan ja harjoittelemaan. Tärkeänä pidän myös syksyllä kauden päättyessä pitämäni n. 1 kk kiipeilytaukoa ja ehdotonta kieltäytymistä askeesista. Tauon jälkeen menee muutama viikko ennen kuin kiipeily alkaa taas sujua, mutta se tulee tarpeeseen ladata akkuja ja huoltaa kehoa. Askeesista kieltäytyminen pitää mielen virkeänä ja tarpeen tullen siihen on valmis oikeaan aikaan.

Myös rasitusvammat sormissa, kyynerpäissä ja selässä ovat laittaneet miettimään harjoittelua uu-

” Aina kuitenkin löytyy kiipeilijöitä, joille matkustelu on ainoa oikea tapa harrastaa kiipeilyä. Heihin jotka sitä tekevät vuodesta toiseen kulminoituu mielestäni kiipeilyn ydin.

destaan. Nykyään pyrin tekemään ainakin kerran viikossa yhden lenkin (hihtämällä tai juoksemalla), yhden kestävyysvoimaharjoituksen vastalihaksille ja lihahuoltoon mahdollisimman paljon sekä välttämään kovaa kränkkäystä peräkkäisinä päivinä. Kuitenkin sitä huomaa, että vähemmällä vaivalla (=ajankäytöllä) on mahdollista kehittyä eteenpäin. Pähkinänkuoressa voi sanoa, että ensimmäiset pari vuotta menivät kiipeilylihashen aktivointiin (tekni-

kankin kustannuksella), kun sitten seuraavan kuuden vuoden aikana vietin kolme jaksoa Espanjassa opin kiipeämään. Tänä päivänä yritän miettiä mikä kiipeilyssä on antoisinta ja toteuttaa sitä vammoja välttellen keskittyen kiipeilyyn n. puolivuotta (huhti-lokakuu) kerrallaan sekä talven kiipeilyreissulla. Muu osa vuodesta on lähinnä kunnan ylläpitoa.

Itse nautin ehkä kaikkein eniten on-sight kiipeilystä. Sen ollessa tunnetusti kohtuullisen rajallista Suomessa, olen oppinut nauttimaan täysin siemauksin myös reittien työstämisestä (sekä bouldereista, että köysireiteistä). Olen tähän asti kiivennyt aina Espanjassa ollessani pääsääntöisesti köydellä ja Suomessa myös boulderoinut paljon. Tällainen rytmitys

tuntuu sopivan minulle hyvin. Mukavan lisäsuolan antavat sitten omat projektit, joita on pitkin ja poikin Itä-Suomessa ja Pohjois-Suomessa. Tätä taustaa vasten harjoittelen sekä kestävyyttä että voimaa tasapuolisesti. Pitkinä talvikuukausina yritän rytmittää harjoittelun perinteistä kaavaa (kestävyys-voima-voimakestävyys) mukaillen. Kausien pituus riippuu talven kiipeilyreissun ajankohdasta. Esimerkiksi tänä talvena marras-joulu-tammii ovat kestävyys- ja voi-

mapainotteisia ja helmi-maaliskuun alku voimakestävyyspainotteisia, jonka jälkeen on edessä kolmen viikon köysikiipeilyreissu. Reissun jälkeen muutama kevyempi viikko ja sitten on edessä taas Suomen kesäprojekteineen. Yleensä kesän kiipeilyt mukailevat lämpötilaa, eli toukokuu ja elokuusta eteenpäin boulderpainotteisesti ja kesä-elokuu köysipainotteisesti. Kahtena viime kesänä en ole käynyt kertaakaan sisällä treenaamassa ja ajatuksenakin se tuntuu ylivoimaiselta. Kuitenkin olen pyrkinyt ulkona kiivetessäkin käymään ainakin kerran viikossa köysittelemässä (kehittää kestävyysominaisuuksia) ja vähintään kerran viikossa boulderoimassa (kehittää voimaominaisuuksia) kuukaudesta riippumatta.

Esimerkki tämän talven harjoitusten jaksotuksesta (treenit/vko):

Marras-Joulu: 2 kestävyystreeniä ja 2 voimatreeniä + vastalihakset + hiihtolenkki

Tammikuu: 1 kestävyystreeni, 3 voimatreeniä + vastalihakset + hiihtolenkki

Helmikuu: 1 kestävyystreeni, 2 voimatreeniä, 1 voimakestävyystreeni + vastalihakset + hiihtolenkki

Maaliskuu (3 viikkoa): 3 voimakestävyystreeniä + 2 hiihtolenkkiä

+ viimeinen viikko ennen reissua on palauttelua
- harjoituksista kolme pyrin tekemään kiipeilemällä ja yhden voimatreenin leukoja vetämällä.
- hiihtolenkit ovat lähinnä palauttavia n. kolmen viikon mittaisia ja vastalihastreeneissä pyrin käymään läpi vatsan, selän, käsien ojentajat (dipit, punnerrukset), olkapäät (käsipainoilla) sekä kyljet.

Esimerkkejä erilaisista harjoituksista:

*Kestävyys:

1) 3x10 min köydellä ylös-alas yhtäjaksoista kiipeilyä (n.6b-7a luokkaa) pumppua välttellen urheiluoipiston seinällä.

tai

2) 3x10 min luolan poikkikulkua

Treenit 1 ja 2 vuorokerron.

- ensimmäisinä vuosina tehdyt tunnin mittaiset seinällä pyörimiset ovat jääneet ja nykyään keskityn tekemään oikeita muuveja.

*Voima, nämä vuorotellen eri treeneissä:

1) Campustelua alkuun ja sitten vaikeiden boulderingelmien työstöä

2) Body-tensionia vahvistavia liikkeitä + leuat (yhden käden lukituksia, yhden käden leukoja nauhalenkillä auttaen ja leukoja sormilla nauhalenkeistä vetäen. Sarjoja 3/ liike, toistoja max. 4/ käsi).

3) Campustelua alkuun + 6x6 muuvin boulderingelmaa, joista jokainen kiivetään 4 kertaa (1. kierros ilman painoja, 2. kierros 3 kilo painoliiveissä, 3. kierros 6 kg ja 4. kierros 9 kg). Hyvä voimaa ja kestävyttä kehittävä treeni, jossa painojen vaikutuksesta joutuu keskittymään jalkatekniikkaan!!!

*Voimakestävyys:

1) 10x20 muuvia (boulder). Tämä harjoitus on hyvä tehdä aina samalla circuit-reitillä. Reitti on oikein suunniteltu, kun viimeiset toistot eivät mene enää

puhtaasti loppuun asti. Ensimmäisellä kerralla palautus 20 muuvin bouldereiden välillä 10 min ja sitä voi vähentää aina seuraavalle treenille, jos palautus tuntuu liian pitkältä.

2) 5x5 min köydellä tai poikkarilla (kunnan pumpputreeni). Palautus n. 10 min

3) 5x60 muuvia (boulder)/ palautus n. 10 min. Samalla reitillä kuin ensimmäinen treeni kiiveten sitä edes takaisin. Jokaisen 20 muuvin jälkeen käsien ravistelu jollain lepokahvalla. (=toinen megapumpputreeni).

Voimakestävyystreenin nro 1 aloitan helmikuussa, kerran viikossa ja jatkan sitä maaliskuussa mahdollisesti reittiä vaikeuttaen tai kokonaan vaihtaen. Maaliskuussa siirrytään tekemään kaikki treenit (1, 2 ja 3), jokainen kerran viikossa.

Voimaa ja kestävyyttä treenaan yleensä samalla jaksolla, mutta voimakestävyysharjoitteet pidän omalla jaksollaan. Kyseisen treeniohjelman toimii minulla yleisluontoisena ohjenuorana, eräänlaisena ideaalina, johon sitten tulee enemmän tai vähemmän poikkeamia. Tarpeellisia palauttavia viikkoja tulee automaattisesti silloin tällöin muun elämän vaikutuksesta.

Vuosien varrella hyväksi havaitut treenilaitteet:

*Campus (negatiivinen seinä/levy jossa puulistoja): kehittää ylivoimaisesti sormivoimia, mutta hajottaa paikatkin ylivoimaisen helposti (nykyään mietin tarkkaan minkälaisia harjoitteita teen). Tehtävä aina erittäin hyvän lämmittelyn jälkeen ja lopetettava ennen väsymistä. Lyhyitä sarjoja 1-4 muuvia.

*Sormilauta: hyvä perustreenilaitte sormille maksimi-voima- ja kestovoimaharjoituksiin.

Huom! Artikkelin kirjoittaja on kokenut kiipeilijä ja harjoitellut vuosia. Aloitteijan tulee aloittaa kiipeile-

mällä helpompia reittejä jopa pari vuotta ennen erityistä sormiharjoittelua esim. campuksella.

Lisätietoa kiipeilyharjoittelusta mm. alan ulkomaisissa lehdissä, kirjoissa ja www-sivuilla (hakusanalla esim. googlessa).

Kiipeilyliitto on julkaissut Kiipeily-sarjassa kirjan: Harjoittelu ja valmennus. Kirjan kirjoittaja on Jorma Käyhkö ja kirja on saatavilla hyvinvarustetuista kiipeilyliikkeistä, Suomen Kiipeilyliiton toimistolta ja SKIL jäsenseuroilta hintaan 20 €.

Lämmin, osittain vaneroitu (28m²)

Teksti Jari Koski Kuvat Tomi Nytorp

KIPEILIJÄN AUTOTALLI

han kuluttanut kyseisiin vanerinpalsiin runsain mitoin omaa orvaskettäni vuosien saatossa ja ehkä juuri siksi ne ansaitsivat paremman kohtalon, kuin mädäntymisen Tapanilan koripallokentällä. Asevelihintaan sain valikoitua tuosta epämääräisestä kasasta muutaman levyn, joista oman keivini tekisin.

Onneksi valitsin vanhat, käytetyt 18 milliiä paksut levyt uusien ohuempien sijaan. Runkorakenteet voi useimmiten tämän kokoluokan projektissa haalia kokoon vaikka rakennustyömaan roskalaarista (vastaavan mestarin luvalla tietysti, huom. access-jutut tässäkin), mutta levyjen paksuudessa ei kannata kovin paljoa itseään huiputtaa. Kyllä se 18-millinenkin vinkuu oman elopainoni alla ihan riittävästi.

Vanhoista levyistä piti irrottaa vielä muutama sata kappaletta ruostuneita "sataisia" ja korvata ne uusilla. Ruuvituksesta näitä "sataisia" sai pusseittain ja saman tien kun vanhat uusittiin niin tein saman verran lisää reikiä otteiden kiinnittämistä varten. Siltikin tuntuu, että otteille olisi oltava lisää paikkoja. Kun olet porannut oman keivisi vanerit reikiä täyteen otteiden kiinnittämistä varten, niin ota pora uudelleen käteen ja poraa vielä viisi reikää lisää.

Runkorakenteiden muodon ja tukevuuden määrittää tietysti tila itse. Tavallinen "kakkosnelonen" riittää mainiosti autotallin kokoisissa tiloissa. Itse käytin runkorakenteiden kokoamisessa nauvoja ja vanerien kiinnittämisessä tietysti kunnon ruuveja.

Otteet ja vanereihin tehdyt muodot:

Kaltevalle seinälle tein erikokoisista ja -muotoisista listoista eräänlaisen köyhän miehen campuksen. Vaikka korkeuden puolesta tilaa ei voi campusmaisesti käyttääkään, ovat erikoiset listat tarjonneet monta hyvää ja monipuolista sessiota. Vaneripintaan tehdyt upotetut otteet tarjoavat myös "erilaista" kiipeilyä. Itsetehdyt upotukset vaativat huolellisuutta tekovaiheessa, jotta reunat ja muodot saadaan mahdollisimman sormiystävällisiksi. Otteet ja niiden hankinta ovatkin seinän rakentamisen hankalin ja varmasti arvokkain osuus. Itsetehdyillä otteilla voi seinästä saada hyvinkin toimivan.

Jyvä

Ajatus oman "keivin" rakentamisesta syntyi välittömästi sen jälkeen, kun olin nähnyt uuden kotitalomme autotallin takaseinän seisovan tarpeettomana, talvirenkaiden ja suksien peittämänä kaatopaikkana.

Säilytystilaa ei koskaan ole riittävästi, joten projektille asetettiin kaksi tavoitetta: Oli saatava käytökelpoinen kiipeilytila säilyttäen samalla autotallin alkuperäinen käyttötarkoitus, eli auton säilyttäminen tykötarpeineen samassa tilassa.

Takaseinän "overhangin" taakse suunnittelin runsaasti säilytystilaa ja kattolevyillä saataisiin kiipeilytilalle lisää syvyyttä. Loput takaseinän seinäpinoista tultaisiin päällystämään pystysuorilla tai vain loivasti kallistuvilla pinnoilla, jotta myös perheen pienimmät kiipeilijät (kirjoitushetkellä 5- ja 7-vuotiaat) pääsisivät leikkimään iskän uudella seinällä.

Vanerit ja runkorakenteet:

Vanerien hankkimisen aikoihin Tapanilan vanhaa seinää oltiin purkamassa, joten pihamaalla notkui runsain mitoin erimittaista ja -kokoista vanerinpala, joilla ei kuulemma tulisi olemaan mitään uusiokäyttöä ainakaan tulevassa maailmanluokan hallissa. Olin asiasta eri mieltä jo yksistään tunnesyistä. Olin

Jos haluaa kuitenkin saada omasta luolastaan kaiken irti, on hankittava laadukkaita slouppereita ja pinch-otteita. Se on helpommin sanottu kuin tehty. Kiipeilyhallilla hyvältä tuntunut ote ei välttämättä tunnukaan samalta omalla seinälläsi. Lisäksi hyvien otteiden hankinta irtonaisena, settien ulkopuolelta tuntuu välillä vaikealta. Ulkomailla kulkien kannattaa pitää silmät auki, sillä valikoimat ovat hyvät ja hinnat kohtuullisia.

Jos haluaa käyttää seinäänsä vielä vaikkapa dry-tooling harjoitteluun asettaa se otteille omat rajoituksensa. Hyvä puoli on se, että omalla saa tehdä oman mielensä mukaan, joten vetinen talvisää voi tarjota hauskoja kuivatyöskentely sessioita.

Kuva Miina Jokivirta

Tomi Nytorp testaamassa seinää.

.. Sopii myös pienemmille lapsille.

Extrat:

Tarjoa kavereiden padeille edullinen talvisäilytyspaikka ja pehmusteongelmat on ratkaistu kertaheitolla. Roudaa vanhat (vm.1984) stereot sivuhyllylle ja äänentoistokin on hoidettu.

Enää pari puhelinsoittoa ja autotallisessiot voi alkaa. Kunto- ja kestävyystaso voi vaihdella, mutta aina on tunnelma siirtynyt ja ollut useiden muuvien ajan "katossa".

Vieraskommentteja:

J.K.: "Toimii hyvin voimaharjoittelun, varsinkin kattokiipeilyn osalta ja on loistava dry-toolukseen! Lisävarusteet auttavat lämmittelyä ja voimaharjoittelua. Kestävyttä harjoittelakseen tarvitaan kyllä mielikuvitusta. Huippumusaa aina treeneissä ja seuraavana päivänä keho kiittää!"

T.N.: "Pieni, mutta monipuolinen seinä hyvällä otevalikoimalla. Tilaa riittää muihinkin oheisharjoitteisiin, kuten punttishommiin ja istuskeluun.

Dry-toolaus sujuu myös tällä seinällä, Jyvä näyttää mallia.

Eero Liehu

Kutakuinkin maapallon toisella puolella on Uusi-Seelanti. Sen eteläsaarelle noin 100 km Christchurchistä länteen sijaitsee Castle Hill, paikka josta löytyy köysikiipeilyä ja boulderointia. Alppimaisemien ympäröimää boulderalueita on väitetty yhdeksi maailman parhaimmaksi. Miksi näin? Maaseudun rauhassa, lumihuippuisten vuorten vieressä on satumainen kalkkikivipelto. Nämä "kivet" ovat korkeimmillaan yli parikymmentä metriä, mutta suurin osa boulderointien onneksi matalampia. Castle Hill koostuu kahdeksasta alueesta: Quantum Field, Spittle Hill, Dark Castle, Dry Valley, Wuthering Heights, Gorge Hill, Prebble Hill ja Flock Hill. Alueet ovat lähellä toisiaan, kauimmaisten alueiden etäisyys toisistaan on vajaan 10 km. Turhaan maakuntaralliin ei siis tarvitse ryhtyä. Järkäläiset ovat erittäin sormiystävällistä kalkkikiveä. Otteet ovat lähinnä slouppereita, mutta taskuja, listoja ja kaikkea muutakin löytyy. Erittäin mielenkiintoisia ovat veden syömät urat kivissä toppauksista puhumattakaan. Ongelmia on paljon, suosituimmalla Quantum Field -alueella niitä on melkein 2000. Pääosin ongelmat ovat vaikeudeltaan V0 – V7, mutta vuoteen 2003 mennessä oli tehty ainakin yksi V11 ja lisää vaikeampia ongelmia on varmastikin tulossa. Hyvin karkeasti vaikeusastetta voi verrata Fontainebleun skaalaan seuraavasti: V1 = F5, V4 = F6c, V6 = F7a, V8 = F7b ja V10 = F7c+.

Ainoa topo, mikä alueesta on tehty, on Ivan Vostinarin ja Tim Wetheyn vuonna 2000 tekemä "South Island Rock". Valitettavasti tämän oppaan löytäminen kaupoista on mahdotonta painoksen loputtua, mutta huhut kertovat tulevasta päivityksestä. Päivitykseen tullee piirrettyinä muitakin alueita Quantum Fieldin lisäksi. Christchurchissä on useita kiipeilykauppoja, joista topoa voi kysellä. Samalla saa vinkkejä itse Castle Hillistä.

Paras aika boulderointiin on paikallisten syksy (maalis- toukokuu) tai kevät (syysmarraskuu). Kesällä voi olla liian kuumaa pysyä slouppereissa ja talvella keli on pääsääntöisesti märkä tai kylmä.

TUNNELI MAAPALLON HALKI

Teksti Eero Liehu

Aiemmassa kiipeily-lehdessä oli juttu Kiinan kiipeilystä.

Yleensä maapallon halki rakennettavan tunnelin ajatellaan johtavan sinne, mutta muutaman asteen heitolla se voisi viedä aivan muualle.

Sari Puntti ja highball.

Sari Puntti

SIJAINTI

Castle Hill on Christchurchistä noin 100 km Arthur's Passin suuntaa tietä 73. Lähimmät kaupungit löytyvät Springfieldistä tai Arthur's Passista, joten ota ruokaa tarpeeksi mukaan, ettei tarvitse ajella paratiisista pois koko ajan.

MAJOITUS

Castle Hillistä löytyy kaksi ilmaista "leirintäaluetta" telttailuun: Broken River Ski Fieldin tienhaara ja Lake Pearsonin ranta. Broken River löytyy reilun viiden kilometrin päästä Arthur's Passin suuntaan. Lake Pearsoniin pääsee ajamalla samaan suuntaan noin 10 km lisää. Järven länsipäässä on alue, josta löytyy tasainen paikka teltoille. Vaikka Broken Riverin "leirintäalue" on kuvankaunis paikka tunturipuroneen ja taukokatoksineen, suosittelemme silti jälkimmäistä, koska siellä ei ole Kea-lintuja (alppipapukaija). Ryökäleet rikkovat uteliaisuuttan kaiken, jos et ole koko ajan vahtimassa; teltat, rinkat, auton tuulilasit pyyhkimet ja kumilistat. No nyt siitäkin on varoitettu. Boulderalueen vieressä paikallinen farmari päästää majoittumaan nurkkiinsa noin kahdeksalla eurolla. Ja tasoa hakeville Castle Hillin kylässä on joitakin majataloja (Bed & Breakfast) jotka kustantavat noin 25 - 30 € / yö.

LISÄTIETOJA

<http://www.tota.co.nz/castlehill/http://www.cactusclimbing.co.nz/powerband/guides/castle.html>
 On The Edge #133 (dec/jan 2003/2004)
 Rock & Ice #112 (nov 2001)

Kirjoittaja nauttii Castle Hillin kalkkikivestä. Lung Dyno V4.

Eero Liehu

Spittle Hill. Huomaa kuvan oikeassa alakulmassa muutama kiipeilijä.

THE BIG PICTURE

LUCKY ESCAPE: Huge mudslide as storms lash California

A boulder at least 25 feet high blocks both lanes of the Topanga Canyon Road in California.

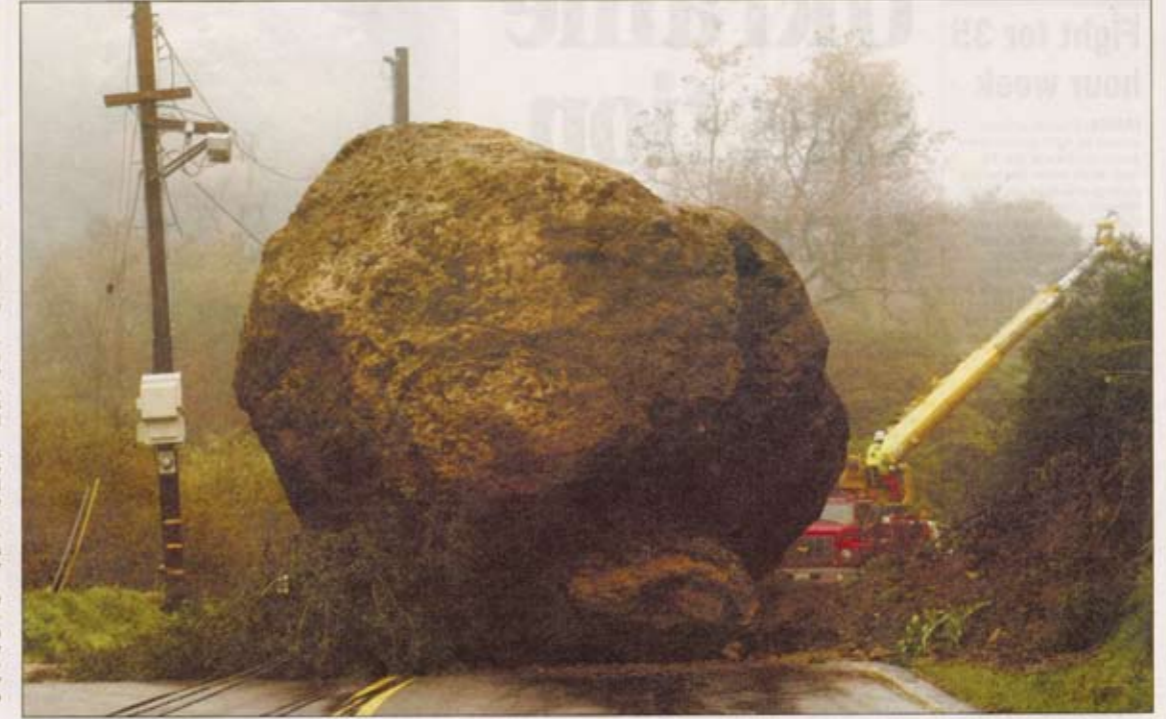
A huge mudslide crashed down on homes with terrifying force, killing three people and leaving more unaccounted for under the debris as a Pacific storm hammered Southern California for a fourth straight day.

Joe Luna, a Ventura County Fire Department spokesman, said the number of residents unaccounted for had risen to 21, based on interviews with witnesses. Some of those people, however, could simply be out of town.

Eight people were injured, including a 60-year-old man who was buried for three hours in tiny La Conchita, about 112km northwest of Los Angeles. The three confirmed dead were all adult males.

"It lasted a long time. It was slow-moving. The roofs of the houses were crashing and creaking real loud and there was a huge rumble sound," said Robert Cardoza, a construction worker who was clearing debris from a nearby highway.

The mudslide brought the number of dead from the latest wave of storms to 12 in California. The storms have sent rainfall totals to astonishing levels, turning normally mild Southern California into a giant flood zone.

OSPREY
Osprey Ceres 50 - erityisesti kiipeilyyn
170 eur

Kalliokiipeily
Seinäkiipeily
Jääkiipeily
Tekninen
Vuorikiipeily
Vaellus
Telemark
Randonnée
Kirjat, videot
topot ja kartat

WILD COUNTRY
Helium Quickdraw vain 72 g! 24,50 eur

UUTUUS
Alpha LT 439 e
Kevyt 3x GTX XCR

ARC'TERYX

www.summitsports.net

Black Diamond Camalots uudistuu!
BLACK DIAMOND
EQUIPMENT, LTD.

Summit Sports

Kauppiaskatu 13, sisäpiha
20100 Turku
Puh. (02) 2345080

Arc'teryx Black Diamond Bibler G3
Ortlieb Five.Ten Wild Country Red Chili
Moon Marmot Petzl MSR Ortovox Osprey
Montrail Franklin Scarpa Charlet Moser DMM

Tilaa 28-sivuinen
värikuvastomme!

NÖÖSIPOJAN MATKAOPAS

ESCALADA DEPORTIVA I EL CHORRO, ELI URHEILUKIIPEILYÄ EL CHORROSSA

Tiedoksi niille, jotka eivät sitä vielä tiedä, El Chorro on yksi ehdottomasti maailman hienoimmista sporttikiipeilypaikoista. Se sijaitsee Etelä-Espanjassa, noin 70 km Malagasta pohjoiseen. Käsittämättömän laaja ja hiljainen El Chorrón vuoristomaisema kanjonia halkovine jokineen, suorastaan kutsuu kiipeilijöitä ympäri maailmaa nautiskelemaan kiipeilyn ihanoudesta. Paikallisten yrittäjien tukemana, El Chorroa on kehitetty useiden vuosien ajan sporttikiipeilyparatiisiksi. Pultattuja reittejä on tuhansia ja pelkkiä sektoreitakin löytyy peräti 190 kpl!

Koko paikan hienous ei synny vain maiseman kauneudesta ja kallioiden kiivettävyydestä, vaan oman lisänsä siihen tuo myös koko paikan tunnelma. Hiljainen ja rauhaista El Chorrón kylä, ja varsinkin sen ympäristö joka tarjoaa mitä mainioimmat puitteet kiipeilytoiminnan harjoittamiseen. Pienessä kylässä on kaikki tarvittavat palvelut, niin majoituspalvelut, kuin tärkeimmät kaupatkin. Kylän keskeisellä paikalla sijaitsee hotelli ja hotellin ravintola. Hotelli on nimeltään La Garganta, siellä on hyvä palvelu sekä oikein järjestyneet hinnat. Kaiken lisäksi huoneet ovat kerrassaan ihastuttavat. Respassakin jopa puhutaan englantia ja se on harvinaista se. Majoitusvaihtoehtoina on joko hieman halvempi ns. yhden avaimen huoneisto taikka kolmen avaimen vastaava. Halvimmillaan majoitus maksaa kolme makuuhuonetta käsittävässä "soluhuoneessa", johon majoittuu muitakin mutkitta kuusi henkilöä, 75 euroa vuorokaudessa. Ero ei kuitenkaan ole kummoinenkaan hienompien ja huonimpien huoneiden välillä, ja varustelutaso on kutakuinkin sama. Kalliimmat huoneet ovat tarkoitettu pienemmälle porukalle. Huoneista löytyy kaasulie-

si, jääkaappi, suihku, tv ja osassa on myös kylpyamme sekä terassi. Yleisvaikutelma on siisti ja maisemat suomalaisen silmin todella vaikuttavat. Pihalla on uima-allas ja hotellin aamiaisen saa kolmen euron hintaan. Matkaa kallioidelle on huihat 300m. Tarkempia tietoja voi käydä katsastamassa netistä, www.lagarganta.com.

Itse luemme kuitenkin tärkeimpiin palveluihin ruokakaupan, josta saa yleisimmät elintarvikkeet ja lisäksi tietenkin kiipeilykaupan. Hassusti puhuvan saksalaisen ylläpitämästä Kiipeilykaupasta kannattaa hankkia ainakin alueen TOPO, joka maksaa 22 euroa, tai jos jotain vaikka jäi kotiin, niin korvaava kapistus löytyy varmasti. Valikoima on hyvin kattava ja hinnat suhteellisen edulliset, ainakin Suomen hintoihin verrattuna.

LIKKUMINEN PAIKAN PÄÄLLÄ

Topossa on erittäin havainnollistavat kuvat eri sektoreista ja niillä olevista reiteistä. Sektoreita taasen voi kummastella selkeästä kartasta, joka on niin ikään sisällytetty topoon.

Itse El Chorrón kylä sijaitsee laakson pohjalla ja aivan kylän kupeesta löytyy myös mitä mainioin vartioitu ja aidattu leirintä-alue. Alue tarjoaa asiakkailleen mahdollisuuden uima-altaassa pulahdukseen, suihkutteluun, grillaukseen ja tietenkin tarpeiden toimittamiseen. Leirintä-alueelta matkaa lähimpien sektoreiden viereen kertyy noin 150 m. Lisää infoa osoitteesta, www.campingelchorro.com.

Mikäli on ollut nero ja vuokrannut auton, niin sen saa parkkiin kylän kupeeseen kahteen eri paikkaan,

Teksti ja Kuvat Jani Pinomaa & Antti Lahtinen

aivan sektoreiden 8 ja 9 tuntumaan. Ilman autoa liikkuminen kauemmilta sektoreille saattaa osoittautua melkoisen työlääksi ja julkiset kulkuyhteydet ovat, mutta ne eivät kulje kovinkaan tiheään. Auton vuokrat hinnat liikkuvat 15 ja 50 euron välillä per vrk, riippuen paikasta josta auton ottaa. El Chorrón kylän läpi kulkee kyllä junakin, joka pysähtyy kerran päivässä, ja osa sektoreista on aivan radan kupeessa. Junat eivät kuitenkaan pilaa tätä mahtavaa kiipeämis- taivasta, paitsi havahduttaakseen siihen että maassa sitä ollaan kaikei kuitenkin edelleen...

Jos matka Espanjaan on taitettu lentokoneella, viisain kenttä koneen laskeutumiseen on luonnollisesti Malaga. Ensitöikseen kentältä kannattaa tietenkin ostaa kartta, hintaan kuusi euroa.

Espanjankielen sanakirjakin kannattaa hankkia ennen reissuun lähtöä, sillä pelkällä Englanninkielellä ei jokapäiväisessä kanssakäymisessä pärjää. Ehkä tehokkain keino saada asiansa sanotuksi, on yhdistetty harvasanainen espanja ja suuri määrä omalla keholla tuotettuja ilmaisia, rennon hymyn kera.

REITTEJÄ JOKA LÄHTÖÖN

Reittejä on valtavasti, siis järjettömän paljon, ja kalliio- faceja silmänkantamattomiin. Ne ovat pääosin tiheään pultattuja ja todella hienoja. Suuri osa päättyy asialliseen yläankuriin, joten yläköyden asennus on helppoa, mikäli semmoista haluaa käyttää. Greidejä topokirjan mukaan on välillä 3 ja 9. Varmasti jokaiselle jotakin! Maisemaa ei saa pilalle edes laakson tekojärven vastarannalla sijaitseva voimalaitos.

Pitkiä reittejä himoavalle on myös ruskasti kiivet-

tävää, niin luonnollisesti varmistaen etenevälle, kuin pultattuihin varmistuspisteisiin luottavallekin. Osassa reiteistä on tosin vanhoja pultteja, mutta niitä on kuitenkin vähän, sitäpaitsi hyvin tuntuvat pitävän...

Reitit ovat siis todella monipuolisia ja niistä löytyy kiivettävää varmasti joka vaatimustasoon.

Arviomme mukaa niiden kaikkien kiipeämiseen menisi ainakin viisi vuotta, mikäli kiipeää joka päivä, vähintään kaksi uutta, topoon merkittyä reittiä päivässä. Ja koska kiivettävää on niin paljon, ei tiedä, vaikka kiipeäisi ensimmäisenä jonkun mukavan patkan...

Me ainakin teimme niin, etsiessämme sektorilta 9, Los Albercones, lähtevää 6kp:n reittiä. Ensimmäinen kp oli topon mukaan tradeilla varmistettava ja sen jälkeen seuraavat viisi taasen pultattuja. Topon mukaan reitin alku oli 3:n veto, todella helppoa siis. Hätähoueina, järkyttävä hinku päästä kiipeämään, tulkitsimme topoa kuitenkin väärin ja liidasimme noin 15 m liian oikealta, tradeilla poikkarin vasemalla, yläviistossa olleeseen ensimmäiseen pultattuun ankkuriin.

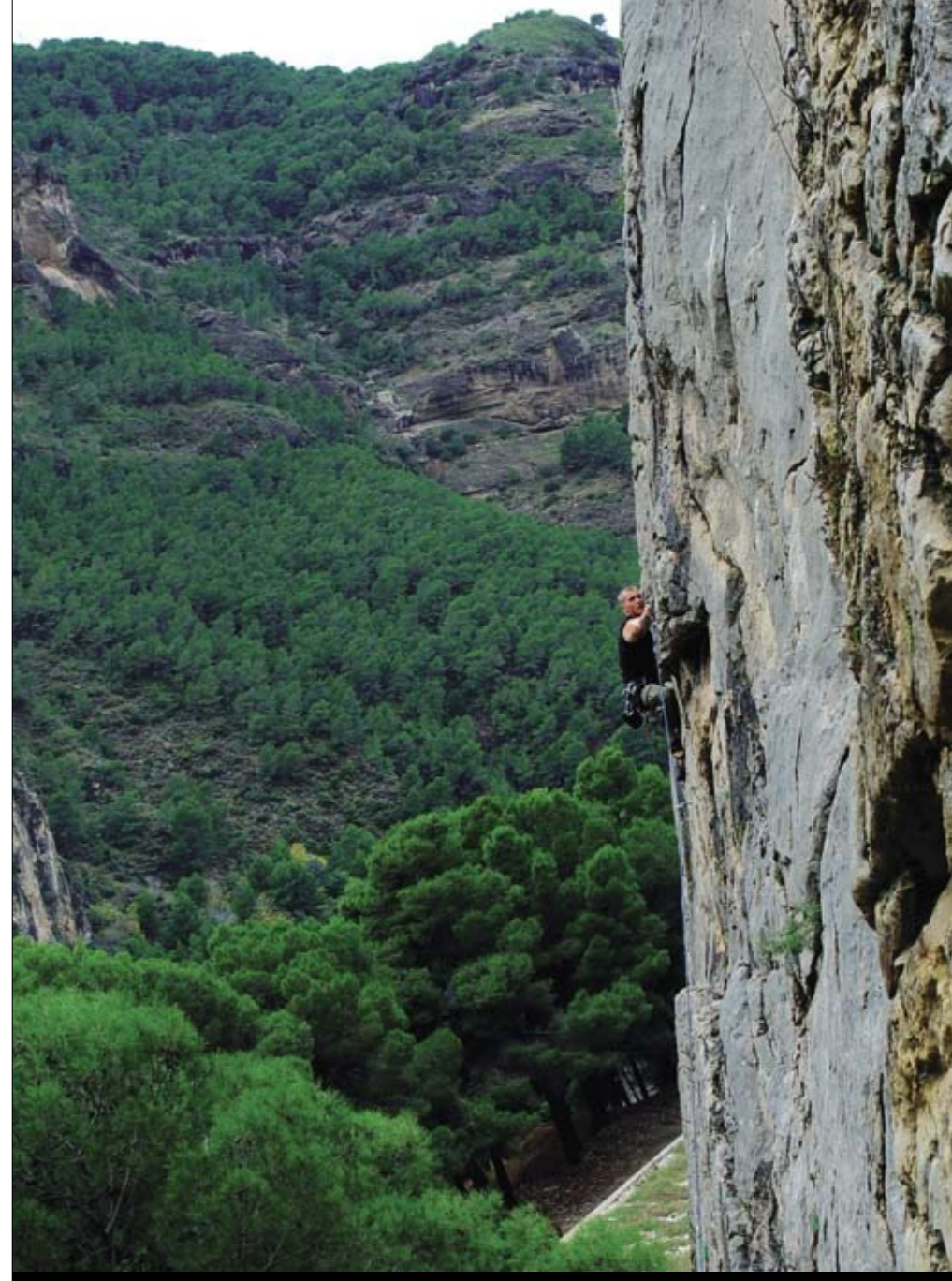
Oma versiomme oli aivan eri maata kun topossa esitely 3. Nimesimme sen El Stupidoksi ja greidiksi tuli 6 a, tosin koko patkä oli todella likainen eikä juuri lainkaan varmistettavissa. Kovin irtonainen kivimateriaali ei antanut luottaa itseensä lainkaan. Lisäksi noin 6m alempana oli messevä muhkurainen lippa, joka olisi kontaktivaiheessa aiheuttanut valtavaa vahinkoa. En ole ikinä pelännyt niin paljon!

El Stupidon kivimateriaali oli siis todella irtonaista ja likaista, eikä sitä ollut varmasti ikinä kiivetty. Mutta miksi sitä ei oltu kiivetty? Mistä reitti sitten muka lähtee?

Täristyäni hengenvaarassa aikani, saavuini kuin ihmeen kaupalla ensimmäiselle ankkurille vahingottomattomana, ja asia valkeni minulle. Sinnehan oli lähes portaat, se kolmosen alku, jota emme olleet havainneet kiihkoissamme. Lisäksi turtsahdus alempana olevaan kivikkoon ei varmasti liiemmin houkuttellut henkeään kunnioittavia kiipeilijöitä kokeilemaan onneaan. Hetken haukottuani happea, tajusin kuinka vaarallinen El Stupido todellakin oli ja pelkäsin niin maan pirusti kakkosena nousevan Antin puolesta. Karjuin A:lle, että älä missään nimesä putoa! Varoituksen sanojen nostaman ardenaliinin siivittämänä, Anttikin saapui ilman mainittavampia vaurioita ankkurille, toinen ihme, ja siitä alkaisi vasta itse varsinainen nousu. Mantrasin mielessäni, mitenköhän meidän äijien oikein mahtaa käydä?

Varsinainen reitti oli ennusmerkeistä huolimatta helppoa kiivettävää eikä loppupätkällä ollut mahdollisuutta lukea reittiä väärin, siitä pitivät huolen tiheässä olleet pultit. Vuoroliidein eteneminen sujui mallikkaasti ja saavutimme topin kiivettyämme reilut 2h. Korkeutta olimme saavuttaneet "vain" noin 120m, ja sitten alas.

Hieman irtonaisen kiviaineksen takia suosittelimme lämpimästi kypärän käyttöä vähänkään pidempien reittien lähistöllä. Vastapainon irtokiviykselle tarjoavat varmasti testatut otteet, joista pieni osa on vallan pahoin lasittuneita. Tätä lasiotteilla kiipeämistä voi kuitenkin harrastaa kaikista suosituimpia reit-

Putiero 5+, kiipeilijä Antti Lahtinen.

Stanage Girls 6a, kiipeilijä Jani Pinomaa.

El Torcal.

tejä kiivettäessä (= silti hienoja), jotka ovat yllättäen myös helpoiten saavutettavissa. Toisaalta, sileähkö pinta otteessa antaa vain reitille hieman kovemman greidin...

KIIPEILY TALVELLA

Talviaikaan kiipeilyilman lämpötila on juuri sopiva, noin 15-20 astetta, tosin sateen vaara on olemassa. Keskikesällä ei etelä-Espanjassa kannata kiivettä, ainakaan keskipäivän aikaan, ellei sitten ole harjoitellut saunaan asennetuilla otteilla jo pitkän tovin ennen varsinaista koitosta, sillä kuumuus on liikaa. Parasta aikaa kiipeämiseen ilmojen puolesta lienee kevät ja syksy.

EL TORCAL

Lähistöllä on myös El Torcalin kansallispuisto, joka sijaitsee n.12 km Antequeran kaupungista länteen. Monumentaaliset kivimuodostelmat tarjoavat todella mielenkiintoisia kiipeilyelämyksiä lähes taianomaisessa ympäristössä. Kyseinen aktiviteetti on kaiketi kuitenkin virallisesti kielletty, joskin paikalliset näyttävät viis veisaavan moisista sääädöksistä, niinkuin viis veisaavat lähes kaikista muistakin asetuksista ja määräyksistä. Otimme heistä mallia ja se kyllä kan-

natti, mahtava elämys. Pultattuja reittejä on melkoinen määrä, mutta valitettavasti alueesta ei taida olla minkään valtakunnan topoa olemassakaan. El Torcal on jokatapauksessa, kiipesi taikka ei, varmasti käymisen arvoisen paikka. Turistien houkuttamiseksi sinne on kyhätty myös näkö-alatasanne, josta avautuu kieltämättä melkoinen näkymä. Kartan ja kylttien avulla sinne löytääkin suhteellisen helposti.

LOPUKSI VIELÄ MUUTAMA VAROITUKSEN SANANEN...

Matkusteltaessa kaikkia rahoja ei kannata pitää samassa paikassa. Takataskun sijaan, suurin osa kannattaa jemmata esimerkiksi vaatteiden alla pidettävään matkalompakkoon ja pieni osa käyttörahaa toiseen helpommin käytettävään taskuun. Salajemmoja on erilaisia ja niitä myy ainakin partioaitta. Autolla liikkessa kannattaa muistaa, että espanjalainen liikennekulttuuri eroaa suomalaisesta kuin yö päivästä. Mielessä kannattaa pitää ainakin se asia, että paikallisella väestöllä ei tunnu olevan kerrassaan minäkäänlaista itsesuojeluvaihtoa. Ihmiset, ja jopa eläimetkin, lampsivat pitkin teitä välittämättä vähäkään muusta liikenteestä ja torvensoittaminen saa

spanskit vain kohauttamaan olkapäitään ja mulkoilemaan kulmiensa alta äänen suuntaan. Kiirettä ei kannata pitää ja matkustusaikatauluja on turha suunnitella minuuttin tarkkuudella.

Toisin kuin rakkaassa kotimaassamme, nopeusrajoituksia kannattaa todella noudattaa, eritoten vuoristoteillä. Mikäli liikennemerkki antaa ymmärtää jyrkän mutkan olevan tulossa, niin se todella on jyrkkä, eikä kaiteita ole juurikaan tuhlailtu teiden pientareisiin! Pienempien kyllien läpi ajettaessa saattaa törmätä mitä kummallisimpiin esteisiin, jotka katkaisevat liikenteen täysin, jopa tunneiksi. Mikäli näin käy ota iisisti, odota, tai kysy mahdollista kiertotietä. Kun jättää auton parkkiin, arvokkaimmat esineet kannattaa ottaa mukaan, sillä ei olisi tavatonta, että rakkaat tavarat olisivat kadonneet päivän aikana jonkin pitkäkyntisen toimesta. Oman musiikin mukaantuonti, musiikkia kaipaavalle, on sekin sangen suositeltavaa, syystä että paikalliset radioasemat eivät välttämättä mielytä kaikkia kuuntelijoitaan. Rento asenne, reipas mieli ja järki päässä, niin reissusta selviää varmasti tupelompikin matkaaja.

Sektoreita.

Kiipeilykauppa.

LAPPICUP 2005

LAPPICUP, Suomen cupin 5. osakilpailu lauantaina 26.2.2005

Rovaniemellä Lapin urheiluopistolla. Karsinnat RVK:n luolalla

Karsinnat: Boulder, finaalit: Redpoint difficulty
Sarjat: Miehet, avoin. Naiset, avoin. Palkinnot: On

Ilmoittautumiset ja tiedustelut: Aki Hämäläiselle 21.2.2005 mennessä
aki.hamalainen@edu.ramk.fi tai 050 5378835

Osallistumismaksu 21.2. mennessä ilmoittautuneille 20€ (maksetaan paikan päällä), jälki-ilmoittautuminen 25€

Huom! Jokaisella kilpailijalla on oltava voimassa oleva kiipeilyn kilpailutoiminnan kattava vakuutus.
Täksi luetaan tällä hetkellä SKIL:n tarjoama kiipeilyvakuutus, sekä muu vastaava vakuutus.

ADVENTURECENTER

Reitti: Listerie 8a+

Angelniemi, Salo

Muuvit: Tomi Nytorp

Kuvat: Olli Manni

Teksti: Tomi Nytorp

TAUSTAA:

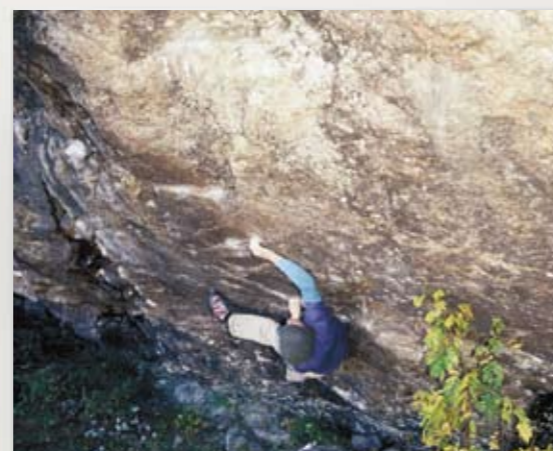
Listerie on linjana vaikuttava, pienet aloitusotteet imevät väkisin käsiä koskettelemaan niitä ja toteamaan itsensä pieneksi ja pehmeänahkaiseksi. Reitin historia alkaa jo noin viiden vuoden takaa ajalta, jolloin angelniemen suosio hyvänä boulderpaikana alkoi vakiintua. Jo ensimmäisten varovaisten yritysten jälkeen reitti sai projektin nimensä "Listerie", johtuen pitkälti erityisen sormekkaista otteista. Tähän aikaan Suomesta ei löytynyt vielä riittävästi voimaa ja tekniikkaa tämän reitin nousemiseen, joten linja sai elää kaikessa rauhassa pitkään, aina vuoden 2004 syksyyn saakka...

VINKIT:

- Reitti vaatii ehdottomasti hyvän kitkan, puhumattakaan nahasta.
- Tikkaat voivat olla hyödyksi reitin työstössä ja putsaamisessa.
- Reitti ei valu ja on aina kuiva.
- Pari hyvää patjaa, rulla teippiä, harjakeppi ja ripaus nöyryyttä voivat olla tarpeen.

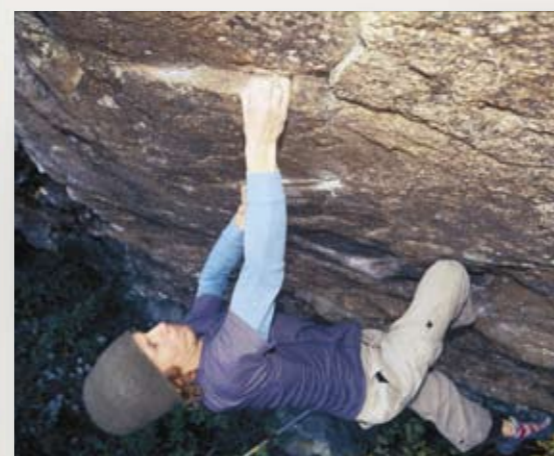
1. Lähtö kahdesta vinosta pystylistasta, vasen jalka ylös pienelle nappulalle, oikea alas hyvälle listalle.

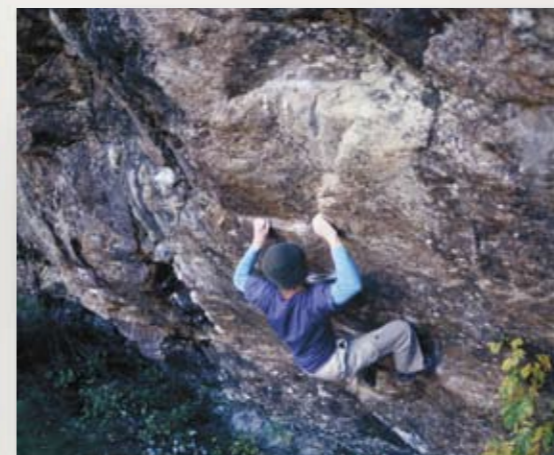
2. Ensimmäinen muuvi on kova. Vedä oikea käsi pieneen listaan, yritä pitää jalat kiinni seinässä.

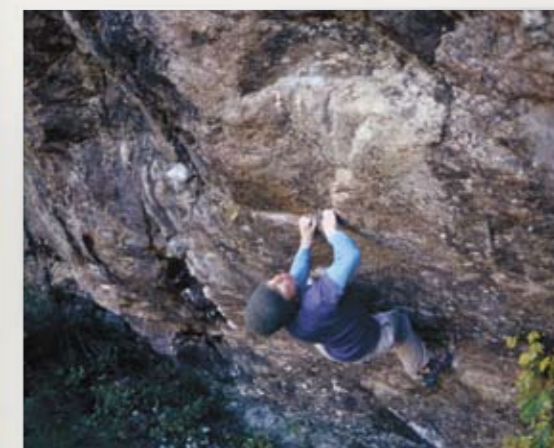
3. Vie jalat oikealle ja tuo vasen käsi oikean viereen pienelle terävälle listalle.

4. Vedä oikea käsi yläpuolella olevaan slouppaavaan listaan, samoilta jalkaoiteilta kuin edellinen muuvi.

5. Tuo vasen käsi oikean viereen listalle ja siirrä oikea käsi pystyotteelle...

6. Siirrä vielä vasen käsi lähemmäs oikeaa, nosta vasen jalka ylemmäs ja valmistaudu...

7. Hyppyyyn!

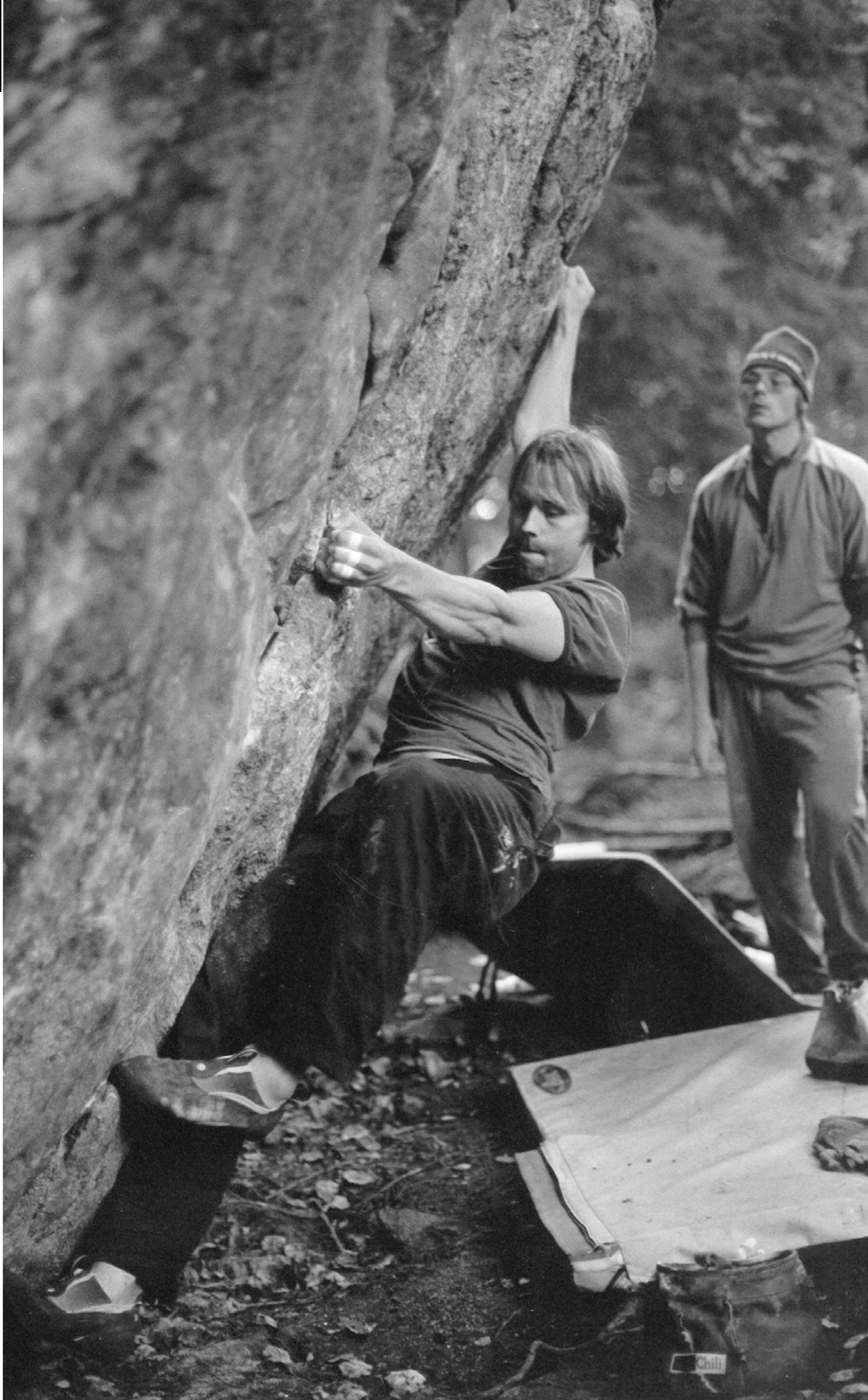
8. Koita saada jalat nopeasti listalle ja vedä vasen käsi ristiin oikean ali hyvään listaan.

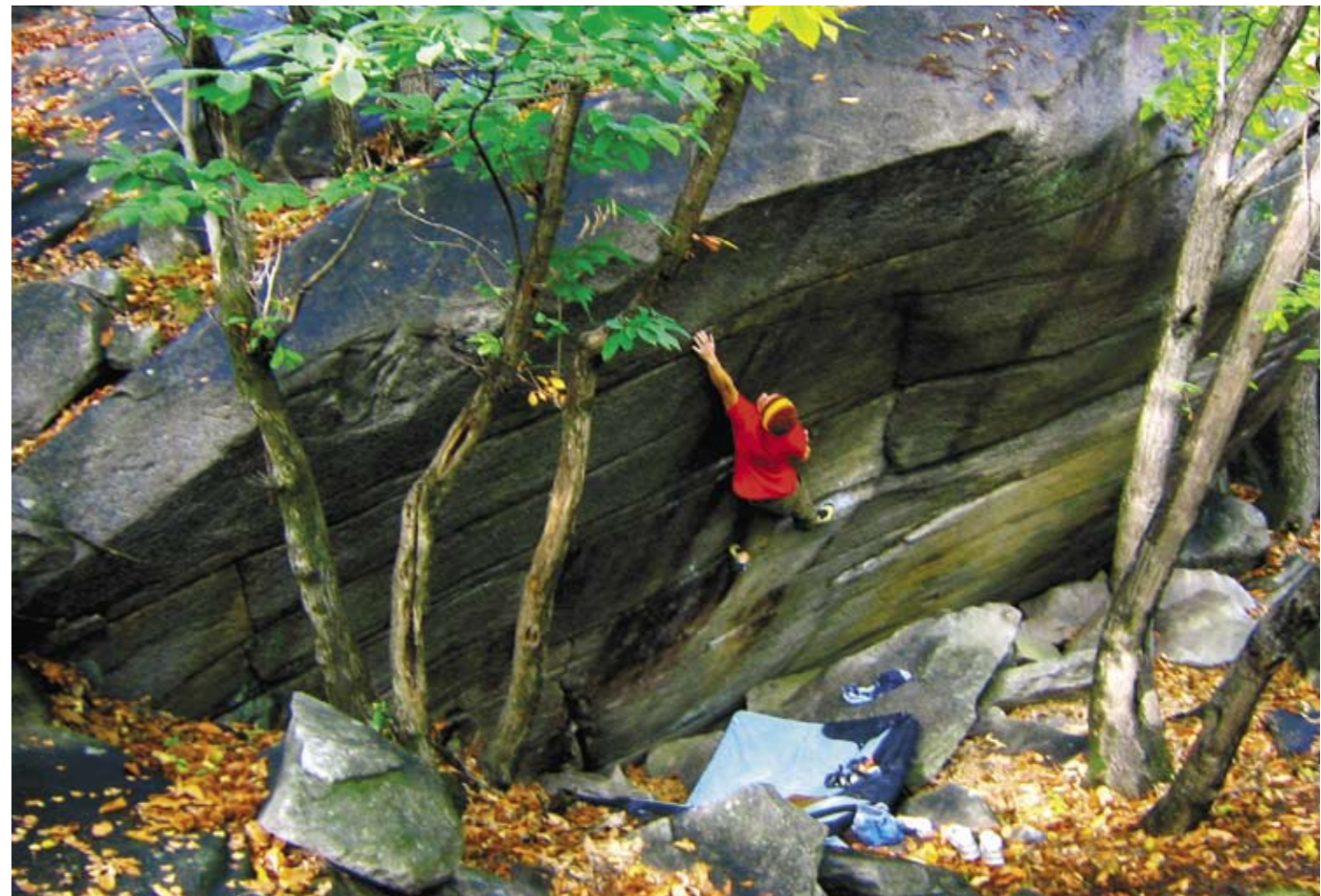
9. Asettele kädet vielä mukavasti ja se on siinä.

Galleria

Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä.
Lähetä omat täysosumasi kuvatoimituksen osoitteeseen: aineisto@climbing.fi

Markku Tawast, 7b, Mäkelä Lahti Kuva: Tomi Nytorp

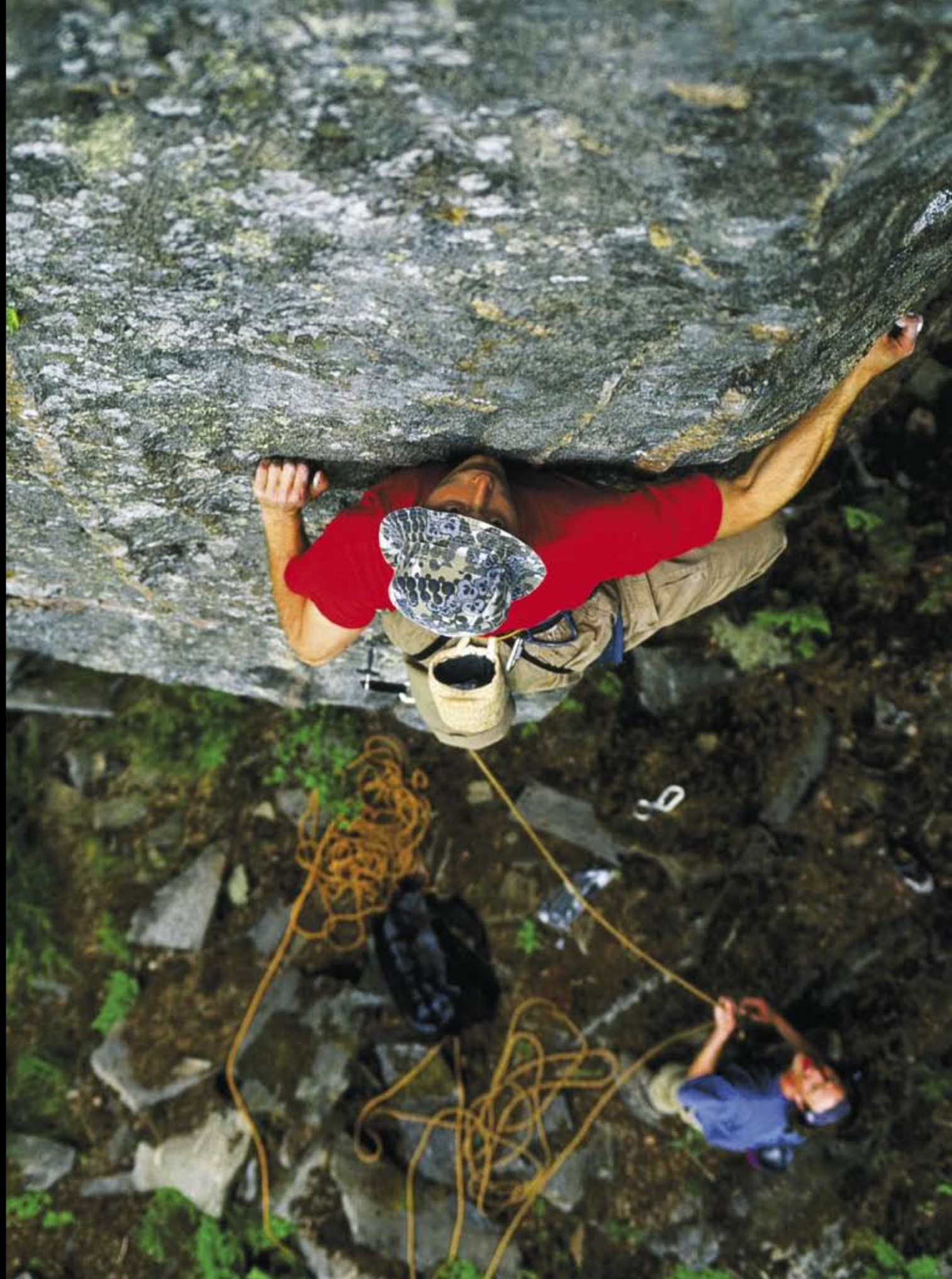
Anssi Venho, Freak Brothers 8a+, Chironico, Sveitsi Kuva Jyrki Kauko

Esko Hautanen, 3er dyno 7a+, Sustenpass, Sveitsi Kuva Jyrki Kauko

Joonas Saileranta, Oma Planeetta 8a+, Olhava Kuva Tomi Nytorp

Samps Jyrkynen, Trad Rules 6a, Luhti Kuva Tomi Nytorp

Viimevuotisen Krabin kiipeilyloman jälkeen pääitimme taas suunnata Kaukoitään yhdistetylle sukellus- ja kiipeilymatkalle. Ahkeran surfailun jälkeen päädyimme ostamaan liput Kuala Lumpuriin. Malesian kiipeilyä ylistettiin kovin netissä ja kerrottiin että valtio sijoittanut useampia miljoonia dollareita alueen kehitykseen. Kovin koetimme tilata topoa netin kautta, mutta osoittautuisi että topo maksaisi postitettuna 30 € ja pankkikulut 60 €, joten jäi tilaus tekemättä. Viime vuodesta viisastuneina otimme myös hieman kahta viikkoa pidemmän loman.

Todellinen lämpöshokki iski vastaan jo lentokentällä ”miellyttävän” reilun vuorokauden matkustuksen jälkeen. Kaikki kunnia tosin Malesian Airwaysille hyvästä playstation-peli valikoimasta. Lentopakettiimme kuului kahden yön majoitus hienossa hotellissa (jäikin sitten matkan ainoaksi). Ensimmäinen päivä meni topon hankintaan, sillä ainut netissä ollut kiipeilykauppa oli reilusti keskustan ulkopuolella. Illan sitten tappelimme topon luku vuoroista. Toposta kävi ilmi että maassa kolme suurempaa aluetta, joihin päätimme lähteä tutustumaan. Suurin alueista Batu Caves, jossa 8 kalliota ja 170 reittiä, sijaitsee vain 20 km keskustasta, joten se oli ilmeinen aloituskohde. Sääteliäninä päätimme siirtyä rinkkoineemme sen lähistöllä olevaan Hill Park hotelliin, jotta olisimme kävelymatkan päässä kallioilta.

Ja heti aamulla taksiin ja kohti kiipeilyaluetta. Jo taksi matkalla selvisi että uusi upea moottoritie on rakenteilla suoraan kolmen alueen kallion eteen. Päätimme ettei idea kiipeilystä 50m miljoonakaupungin yhdestä päiväylästä olisi kuulon säilymisen kannalta suotavaa. Pienten vastoinkäymisten (paikalliset taksikukit eivät yleensä osaa

Unelma kiipeilystä MALESIASSA

huoneella 80 Rm. Kävelen kävimme kalliit katsastamassa, totesimme olevamme teollisuusalueella, jossa varsinkin vaaleat hiukset ja iho olivat todella outo näky. Sitten kauppaan seuraavaa kiipeilypäivää varten varustautumaan: korillinen erilaisia hyttyskarkotteita, evästä ja makuupussit(reissun älykkäin idea).

Ja auringon noustessa kohti Nyamukia (suomeksi moskiitto). Lyhyt kävely matka kalliolle taittuu paikallisen slummin läpi, varsinaisen elämyksen on kävely viimeisen talon takapihan läpi! Kaikki roskat heitetään sinne ja sorkkaeläimet asustavat takakuistilla, josta ulosteet kätevästi lautojen välistä tippuvat lähes polulle. Muutama kymmenen metriä viidakkoa ja mahtava kallio edessä, ja heti huomaamme mistä paikka on saanut nimensä. Paikassa 6 sektoria, ja 51 reittiä 5b+ ->8a ja kiipeilykorkeutta parhaimmillaan 100m. Täältä mahdollisesti löytyvät myös maailman vaikeimmat 5c:t. Paikassa kiivetty vuodesta 2000, joten yh-

tään kulunutta reittiä emme löytäneet. Muutama päivä kiipeilyä ja tutustumista paikalliseen ruokakulttuuriin (totesimme että Pizza Hut ja McDonalds ovat kiipeilijän parhaat ystävät).

Usean kiipeilypäivän jälkeen päätimme että Joulupalmujen alla olisi hyvä idea. Lentokentällä selvisi, että lennolla Penangin saarelle olisi tilaa, joten sinne. Löysimme huokeyn majoituksen vain 30m merestä, kuinka upeaa! Jouluateriaksi hummerit, yksi päivä rannalla ja sitten sukeltamaan oli suunnitelmamme. Kuitenkin jostain syystä viimehetkellä päätimme perua Tapaninpäiväksi varaamamme sukellusmatkan ja vuokrasimme auton. Ehkäpä eräs elämämme parhaista päätöksistä! Joten katastrofin iskiessä olimme tutustumassa saaren vuoristaiseen keskustaan. Ilmeisistä syistä rantalomamme loppui lyhyeen.

Seuraava kiipeilykohteemme Gua Kelam oli rannikolla Thaimaan rajan lähistöllä, alueella joka

kärsi kovat vahingot. Tämän vuoksi jouduimme taas suuntaamaan kohti pääkaupunkia. Onneksi olimme kuulleet paikallisilta kiipeilijöiltä että sisämaassa sijaitseva Gua Musang on upea kiipeilyalue. Majoitus vaihtoehtoja useita aivan kalliion juurella ja koko alue kuuluu kasvitieteelliseen puutarhaan. Päätelimmekin että varmaan ainakin edellistä siistimpi paikka. Saimme yöhön makuupaikat (40Rm/hlö) ja saavuimme kylään pirteästi aamulla klo 4.45. Pienen tinkimisen jälkeen paikallinen poika kuskasi meidät alueen portille. Ikävänä yllätyksenä portilla vartija, joka ei sanaakaan englantia ymmärtänyt ja vieressä kyltti, josta ymmärsimme kuvien välityksellä: tunkeilijat ammutaan! Useamman tunnin odottelimme upeat kalliit silmien edessä. Aamun tuimaan marssi alueella satapäinen nuorisojoukko ja samalla ”miellyttävä” aamurukous hetki kaikui. Lopulta löytyi englantia puhuva ihminen ja olimme varmoja että nyt pääsemme noille upeille kalliioille. Valitettavasti viesti olikin: ”armeija on sulkenut alueen lopullisesti harjoituskäyttöön” (ja tätähän ei kannata alueesta kertoville sivuille nettiin laittaa!). Masentuneina suuntasimme kohti asemaa (toki kesti pari tuntia ennen kuin kyydin löysimme). Miellyttävät 5 tuntia meni seuraavaa juna odotellessa ja sitten seurasi se karmein yllätys: juna itse. Kaameampaa kapistusta on vaikea kuvitella, luokkia oli yksi ja siinä matkustivat niin ihmiset kuin karjakin! Miellyttävästi koko päivä taittui taas matkustaessa!

Takaisin pääkaupunkiin päästyämme totesimme loppuajan kiipeävämme siellä. Päätim-

TIETOBOKSI

Sijainti: Malesia (ainut alue johon pääsimme 20 km Kuala Lumpurista). **Taksilla ajelu on edullista lähtö maksu 2Rm ja 0.10 joka 45 sekuntia.**
Milloin: ympäri vuoden.
Majoitus: kaupungissa tai kallion vieressä **hinta alkaen 20 Rm/yö.**
Baarit: muslimimaa! alkoholi kallista jos sitä löytää.

Kiipeily: hienoja sporttireittejä, hyvä kiven laatu (hiekkakiveä ja graniittia).
Tarvitset: 60 m köysi ja 15 jatkoa, hikinauha, hyttysmyrkyä, pitkää pinnaa.
Oppaat: Climb Malaysia, Climb Singapore .
Varoitukset: varastelevat apinat, malaria, vatsataudit .
Raha: 1 € = n. 4,9 Rm.

me myös asua keskustassa, koska taksimatka kalliioille vain 13 Rm/suunta, osaltaan päätökseen ehkä vaikutti kiipeilyalueen hotellimme takapihalta aiemmin löytynyt ruumis. Valitettavaa vaan on että huokeat majoitus vaihtoehdot kaupungissa on yleensä varustettu paperin ohuilla seinillä ja keskustassa on liikenne ruuhkia 24h/vrk. Kävimme myös muutaman kerran alueen muilla kalliioilla, mutta Nyamuk osoittautui selvästi (itikoista ja ruokavaroja ryöstelevistä apinoista huolimatta) alueen parhaaksi kallioksi. Pakolliset lepopäivätkin tuli pidettyä, kiitos vatsataudin. Totesimme myös ettei taksikuskiksi pääseminen maassa vaadi liikennemerkkien lukutaitoa, ainahan voi ajaa moottoritietä väärään suuntaan jos siltä tuntuu. Vaikea on ymmärtää mihin alueella ne kehitys miljoonat on laitettu tai sitten ne kaksi valopylvästä Damais-

sa ovat todella kalliit! Törmäsimme myös muutaman kerran muslimikulttuurin haittapuoliin. Esim. aivan kallion vieressä oleva moskeijahan on aivan upea, ainakin taustamusiikki on varma 5 krt/vrk. Ehdoton etu alueessa on väen vähyys, vain kahdesti törmäsimme muihin kiipeilijöihin reissulla.

Pienistä vastoinkäymisistämme (Tsunami, kolarit, armeija, vatsataudit) huolimatta vietimme ikimuistoisen loman. Kiipeilyllisesti kalliit todella ykkösluokkaa, mutta suosittelimme paikkaa vain vannoutuneille kiipeilijöille.

karttaa lukea ja peltikolarit ovat yleisiä) jälkeen löysimme hotellin. Kovin saimme selitellä että todellakin olisimme 5 yötä siellä (ehkäpä koska huoneita myös vuokrattiin tuntitaksalla), huone ilmastoinnilla ja paikallisella kylpy-

Pledge 8a, kiipeilijä, Olli Manni.

Kamchatka 5c+, kiipeilijä Kaisa Rajala.

GRAVITY GAME 1

Arvioinut Jyrki Korpelainen

Gravity Game productions

Käsikirjoitus: J.Juutila ja A.Rautava

Pituus: 96 minuuttia.

Kinkkuboulderin (2004) taukotilan sivupöytä tarjosi tänä vuonna yllätyksen. A.Rautava puuhasi siellä elokuvatuottajan elkein ja tarjolla olikin uutta suomalaista kiipeilymateriaalia dvd-muodossa. Yllätys oli sitäkin suurempi, kun näin pöydällä olevan pienen läppärin näytöltä kohtuullisen hienosti kuvattua koti- ja ulkomaista kiipeilymateriaalia. Lisäksi tuo numero 1 oli selvästi lupaus joistakin tulevista lisäherkuista. Mitähän tämä yllätysjulkaisu siis mahtoi pitää sisällään...

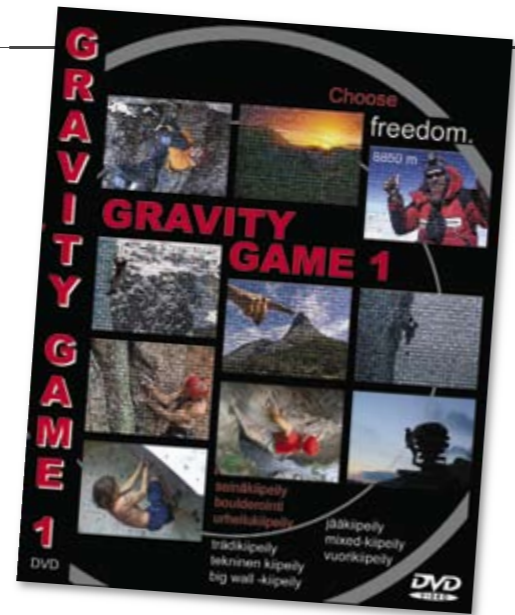
Katsoessani elokuvaa kotona tuli ensimmäiseksi pieni pettymys. Nykyiseen, lähes rockvideomaiseen elokuvatuotantoon tottuneena, tarjoaa Gravity Game 1 täysin toisenlaista katsottavaa. Tämän elokuvan tarkoituksen on takakannen tekstienkin perusteella esitellä kiipeilyn eri muotoja. Tässä muodossa elokuva toimiikin enemmän oppivälineenä kuin puhtaasti viihdyttävänä "rockvideona". Kun pääsimme näin irti ennako-odotuksista, voimme keskittyä itse videon analysointiin.

Kuten videon nimikin kertoo, on kyseessä kolmiosaisen video-sarjan ensimmäinen osa. Tässä ensimmäisessä osassa esitellään sisäseinä- ja urheilukiipeilyä, sekä boulderointia. Lisäksi esitellään kiipeilyvarusteita, kiipeilyanastoa, reittien vaikeusasteikko ja varsin seikkaperäinen kasisolmun teko. Video toimii siis erinomaisena hankinta kiipeilykerhoille ja lajiin vasta vihkiytyneille. Hulppeat materiaalit esimerkiksi El Chorrosta antavat erinomaisen kuvan kaikesta siitä, mitä laji voi harrastajalleen tarjota. Ainakin omat käteni alkoivat hikoilla kiitettävästi Fontainbleaun ja Chorrón kuvia katsellessa. Videon tarjoamien hienojen kiipeilypaikkojen katseleminen tarjoaa myös veteraaniharrastajalle silmäniloa.

Kiipeilyajatuksia videolla esittävät useat eri kasvot. Erityisen mukavaa oli nähdä kiipeilyn Grand Ol' Man, Matti A. Jokinen, kertomassa mietteitään kiipeilystä. Hänen historiallisten 60-luvun kaitafilminauhujen tallentaminen kaikkien ihailtaviksi on ollut elokuvan tekijöiltä varsinainen kulttuuriteko, josta Juutilalle ja Rautavalle erityiskiitokset!

Toinen mainitsemisen arvoinen extra on 9 minuutin video Tomi Nytorpin tekemästä Suomen ensimmäisestä 7c+ vaikeusasteisen reitin Onsight-noususta (reitin nousu vapaasti ilman ennakkotietoa reitin otteista). Reittihän on Nummen kalliolta löytyvä Shake My Tree.

Videon taustaaäneksi/juontajaksi on valittu toinen videon tekijöistä. Kuvan ja kertojan yhteistyö toimii kohtuullisen hyvin. Tiettyjen kiipeilyn kirjoittamattomien sääntöjen esilletuonti, kuten esimerkiksi reitin keinotekoisien muuttamisen eli "chippauksen" tuomittavuus, selviää kuvan ja äänen yhteistyönä hyvin. Toivottavasti videolla esiintyvälle chippaajalle ei käynyt äänitehosteiden kuvaamalla tavalla! Muutamat muutkin humoristiset leikkeet keventä-

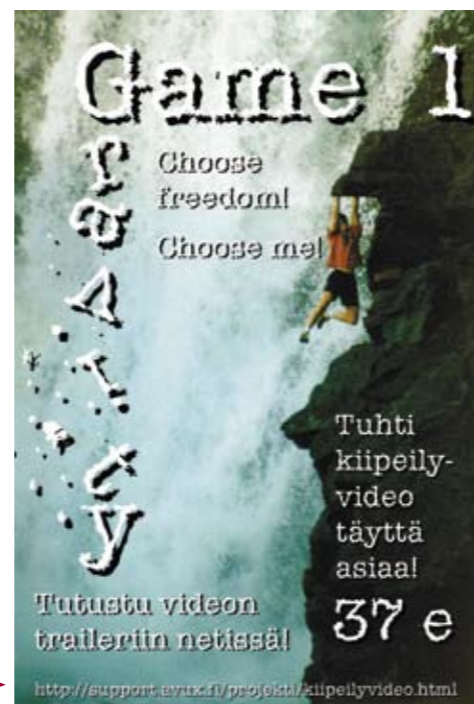
vät videota erinomaisesti. Spottaajia pitäisi löytyä aina yhtä avuliaasti kuin videossa kiipeävälle neitokaiselle...

Mielenkiintoinen uutuus tämä Gravity Game 1! On hieno asia nähdä uusia kasvoja suomalaisella kiipeilyvideorintamalla. Tulossa on vielä kaksi osaa, joista osa kaksi keskittyy tradi-, big wall- ja tekniseen kiipeilyyn ja osa kolme jää-, mixed- ja vuorikiipeilyyn. Mikäli kuvamateriaali on samaa laatua kuin ensimmäisessä osassa voimme päästä nauttimaan upeista otoksista vuoristoissa, satojen metrien graniittiseinämällä ja jääputouksilla. Tulossa on siis suomalaisittain ennennäkemätöntä materiaalia paikoista, joista useimmat ovat vain uneksia.

Ensimmäinen osa on nyt saatu uunista ulos. Tekniikka, rutiinit ja vaikeudet ovat tiedossa. Ei muuta kuin hihat heilumaan ja lisäksi kimppeun J & A.

Lisätietoa videosta, traileri, ostopaikat ja tilausohjeet nettiosoitteessa:

Hinta: 37 €

LASKEUTUMISSOLMUT

Teksti ja Kuvat Sampsa Jyrkynen

Olhavalla ja sitä korkeammassa paikoissa ilmenee usein tarvetta laskeutua enemmän kuin yksi köysi sallii. Tuplaköysillä voi laskeutua kätevästi 50-60 metriä yhdessä pätöksä, mutta ongelmaksi muodostuu oikean solmun valinta. Mikä olisi siis paras solmu?

Solmun tulisi olla mielellään nopea solmia ja avata. Se ei saisi mielellään jäädä jumiin, mutta kestävyttä pitää silti olla riittävästi. Siinä muutamia vaatimuksia alkajaisiksi.

Perusvaihtoehtona tarjotaan usein tuplakalastajaa. Kalastaja on kuitenkin ajoittain äärimmäisen inhottava avata ja jumiutuu helposti. Se on puutteistaan huolimatta kiistatta kestävin solmuista.

Toinen vaihtoehto on turvautua lattasolmuihin. Niiden etuna on huomattavasti pienempi riski jäädä jumiin, mutta kestävyys suhteen joutuu tekemään pienen kompromissin. Lattasolmuna turvallisim on perinteinen umpisolmu, ja kasia tulisi välttää. Umpisolmu on melko villi kokemus ensimmäisillä kerroilla, vaikka sitä suositellaan aina Petzl:n ja UIAA:n ohjeista lähtien.

Perstuntuma ei ole myöskään väärässä lattasolmujen suhteen sillä niillä on ominaisuutena pyöriä kireämmäksi akselinsa ympäri, jos solmiminen on alun perin hoidettu huolimat-

tomasti. Solmun jälkeen vapaata köydenpäätä on siis jätettävä noin 30 senttiä ja solmu tulee kiristää erityistä huolellisuutta noudattaen. Pyörimisestä seuraa osaltaan myös jenkkin käyttämä termi 'European Death Knot'. Kasin käyttöä tulisi välttää lattasolmuna, sillä se käyttää köyttä tuplasti umpisolmua enemmän pyöriessään. Jäisillä köysillä kasi saattaa pyöriä jopa niinkin alhaisella kuin 30kg:n kuormalla.

Jos palataan takaisin alkuperäiseen kysymykseen, paras solmu laskeutuessa on umpisolmu. Se pitää kuitenkin muistaa solmia huolella, ja jättää riittävän pitkät päät. Tapanani on ollut yleensä tehdä toinen umpisolmu heti ensimmäisen perään pyörimisen estämiseksi. Varmuuden vuoksi.

HUOM! SKIL suosittelee kahden köyden yhteen liittämässä kaksoiskalastajasolmun käyttöä kestävyytensä vuoksi.

	Köydet	Testisolmun tiukkuus	Pyörähdys	kpl	Katki
Umpisolmu	11 mm dynaamiset	Tiukka	600 kg	3	940 kg
	11 mm staattiset	Tiukka	ei	0	1100 kg
	11 mm dynaamiset	Puolitiukka	480 kg	5	950 kg
	1 mm dynaamiset	Löysä ja ristissä	90 kg	3	950 kg
	11 mm dyn ja 8mm stat	Tiukka	550 kg	3	800 kg
	11 mm dyn ja 8mm stat	Tiukka, märkä	430 kg	11	630 kg

Taulukko 1 - Umpisolmu pyörii harvoin alle 400kg kuormalla, mutta stabiloituu hitaammin

	Köydet	Testisolmun tiukkuus	Pyörähdys	kpl	Katki
Lattakasi	11 mm dynaamiset	Tiukka	270 kg	2	1160 kg
	11 mm staattiset	Tiukka	340 kg	1	1140 kg
	11 mm dynaamiset	Puolitiukka	130 kg	1	1270 kg
	11 mm dynaamiset	Löysä ja ristissä	50 kg	5	1200 kg
	11 mm dyn ja 8 mm stat	Tiukka	604 kg	2	1220 kg
	11 mm dynaamiset	Tiukka, märkä	210 kg	1	1270 kg

Taulukko 2 - Kasi pyöriä vaarallisella kuormalla, mutta stabiloituu nopeammin

Perinteinen umpisolmu

Lattakasi

Tuplaumpisolmu

Kaksoiskalastajasolmu

Massonen kalliioseinä Arcossa

Jos kaipaa aktiivilomaa, mutta ei oikein osaa päättää kiipeilistä, pyöräilistä, surffaisiko vai lähtisikö vaeltamaan tai melomaan, on Gardajärvi varteenotettava matkakohde. Järven pohjoisosa on kuuluisa surffausmahdollisuuksistaan ja maastopyöräreiteistään, mutta alue tarjoaa myös monentasoista kiipeilyä.

TEKSTI Mari Rautiainen KUVAT Tero Pasanen

Sunnuntaikiipeilijän **GARD AJÄRVI**

ARCO on alueen kiipeilyn keskus. Koko alueella, muutaman kilometrin sisällä on yli 150 reittiä, koko Gardalla kiipeilyreittien kokonaismäärä on siis tuhansia! Jo pelkästään Arcon Massone kalliolla on yli 150 reittiä, nelosesta 8 c:hen. Kiivettävää riittää siis viikoksi jos toiseksikin.

Myös kiipeilykaupat sijaitsevat Arcon kylässä. Via Segantini -kadulla on kaksikin liikettä: Gobbisport ja useampaan tilaan jakautunut Vertical Sport World. Kadulla olevassa Vertical Sportin liikkeessä myydään lähinnä vaatetusta ja peruskamoja (kengät, jatkot, mankkaa...), sisäpihalta (Piazzale Segantini) löytyvät pääosin trekkaukseen ja vuorikiipeilyyn liittyviä varusteita myyvä Mountain Shop sekä erillinen La Sportivan kenkiä myyvä liike. Hieman kauempana keskustasta löytyy liike nimeltä Red Point. Varusteiden hinnat ovat kutakuinkin samaa tasoa kuin Suomessa, tosin kenkiä saa halvemmalla. Poistokoreista voi löytää hyvät kengät parilla kymppillä.

Italiassa kun ollaan, ei hyvää kahvia tai ruokaa voi unohtaa. Tsekkaamisen arvoinen paikka on kiipeilykahvila "Conti d'Arco" Piazza Marchettilla. Tällä kiipeilyreissulla voi siis nautiskella hyvällä omalla tunnolla muustakin kuin urheilusta.

Alueen topot ovat pääosin saksankielisiä, ja saksalaisiin

törmää kalliolla kuin kalliolla, joten "Buon giorno" sijaan tervehdyskin on useimmiten "Hallo". Selkeä ja kattava opaskirja on Diego Depretton ja Margareth Eisendlen "Arco Falesie", jonka saa lähes mistä tahansa Arcon lehti- ja tupakkakioskista tai kirjakaupasta.

JOKAISALLE JOTAKIN

Marmitte DeL Giganti on kiva pikku kallioli Nagon ja Torbolen välissä ja sinne pääsee helposti niin autolla kuin fillarillakin (tosin tämän voi tehdä myös hankalasti kantaen fillaria kivikkopolkuja pitkin...). Yläosassa on lyhyitä helppoja reittejä, mutta myös pari vaikeampaa reittiä, joita ei 1999 topoon ole merkattu. Kalliolta saa tuntua paikalliseen kiveen ja pääsee nauttimaan upeista näköaloista ylle Torbolen. Paikalliset seikkailufirmat käyttävät paikkaa laskeuduttamiseen ja kallio on muutenkin

vierailukohteena hiidenkirnunsa takia. Tänä vuonna turvallisuutta oli parannettu lisäämällä turvakäiteet (vaijerit) jyrkimpiin kohtiin. Polkuja alas mentyä löytyy vielä muutama kahden köyden pituuden reitti.

Släbiä harjoittelevan kannattaa suunnata Torboleen **Corni di Bolle**. 110 metriä todella loivaa ja helppoa, mutta kun niitä otteita EI OLE, niin myös kovin erilaista kuin mihin kotimaassa on tottunut. Siinä on vain luotettava tossuihin. Paikka on mukavasti suoraan Gardajärven rannalla, joten reissun voi ottaa myös rantalomana ja pulahdtaa kiipeilyn jälkeen kirkkaaseen veteen uimaan.

Välipäivinä voi hyvin kokeilla maasto- tai maantiepyöräilyä, surffata, purjehtia, meloa tai trekata. Trekkaukset saa ilmaiseksi Turisti-infosta. Polkupyörä on kätevä kulkuneuvo myös muutamille kalliolle, varsinkin jos ei kaihda ylämäkeen polkemista. Ja mikäli ei jaksaa vaeltaa vuorenrinteitä, mutta näköalat kiehtovat, pääsee Malcesinestä Monte Baldolle myös köysirataa pitkin.

Nago on yksi alueen suosituimmista kiipeilykallioista. Reittejä alueella reilu sata, vaikeusaste nelosesta 7 c:hen. Kalliolla pääsee kiipeämään rauhassakin, jos siirtyy parilta ensimmäiseltä sektorilta kauemmaksi. Kauempana olevat

reitit eivät ole myöskään niin kuluneita.

Alueen suurimman ja kauneimman (?) kalliion **Massonen** löytää helposti, kun lähtee Arcosta Trentoon päin ja seuraa "Falasia policromuro" kylttejä. Myös tämän kalliion juurelle pääsee fillarilla. Oliivipuiden alla on retkipöytiä, joten paikalla voi kokkailla kunnonkin eväät.

Margiaga on sunnuntaikiipeilijän unelmapaikka. Helppoja reittejä (6a tai alle) vieri vieressä lähes sata! Myös vaikeampia reittejä löytyy muutamia. Kallio sijaitsee eteläosassa, Gardan kaupungin lähetyvillä. Kalliolle on Madonna del Soccoran kirkolta noin 10 minuutin lähestyminen läpi golfkentän leveitä hyväkuntoisia polkuja pitkin. Reitit on merkitty kalliioon selkeästi, pultattu järkevillä väleillä ja yläankureista uskaltaa laskeutua. Myös varmistuspaikka on tasainen ja tukeva. Lisäksi osa sektoreista on mukavasti varjossa, joten paikalla voi viipyä aamusta iltaan. Ainoa miinusena kalliosta täytyy sanoa joidenkin reittien kiillottuneisuus eli kuluminen.

Reiteillä voi olla ruuhkaista.

Margiaga ei kuitenkaan ole niin suosittu kuin Massone tai Nago, joilla voi joutua todelliseen köysihässäkkään tai jonotukseen.

Gardajärvelle pääsee lentämällä Veronaan. Mm. Aurinkomatkat tekee pakettimatkoja Riva del Gardaan. Leirintäalueita alueella on useita, Arcoa lähinnä Zoo Camping. Myös hotelleja saa varattua näppärästi netin kautta. Sesonkiaikaa alueella on kevät ja kesä, erityisesti elokuu. Kiipeilyyn parhaita aikoja lienevät kevät ja alkusyksy (heinä- ja elokuussa todella kuumaa). Syyskuun alussa matkaa tekevä voi päästä katsomaan Arcoon maailmankuuluja kiipeilijöitä jokavuotisessa kutsukilpailussa, RockMasterissa.

Koska polkupyörien ja auton vuokrat ovat suhteellisen kalliita (auto n. 250 euroa /viikko, perusmaastopyörä n.100 euroa/viikko), yksi järjevä vaihtoehto voisi olla pakata auto täyteen erilaisia harrastusveikeitä ja hurauttaa Saksan läpi aktiivilomalle hienoihin maisemiin.

Lago di Garda on Italian suurin järvi Pohjois-Italiassa. Lisätietoja: <http://www.lagodigarda.it/>

Massonella riittää porukkaa arkisinkin.

www.mountainshop.fi

Julbo -aurinkolasit

Lowe Alpine Ice Men Gore-Tex® 360,-

Gibbon 55,-

Boreal G1 360,-

Rock Empire Stage 125,-

Black Diamond nousukarvat alk. 29,- / m

Annankatu 15
00120 Helsinki
09 - 680 2996
09 - 2600085
contact@mountainshop.fi

Nalle Hukkataival

Teksti Joonas Saileranta Kuvat Heikki Toivanen

Nimi: Nalle Hukkataival

Asuinpaikka: Helsinki

Ikä: 18v

Paino/Pituus: 173/60

Kiipeilyvuodet: noin 4

Parhaimpia saavutuksia/fiiliksiä:

viime Sveitsin reissu, boulder-PM voitto

Sponsorit: Vandernet

No mitä kuuluu Nalle? Mitä olet puuhailnut viime aikoina?

Sitä normaalia, treeniä pukkaa. Niin ja on tässä joutunu nyt uhraamaan vähän aikaa reissuauton rakentamiseenkin.

Onko mitään reissuja edessä tai muuten vaan projekteja?

Helmikuun puolella välissä lähetään Sveitsin mestoilte vajaan kuukaudeksi. Sitä tässä nyt on odoteltu jo viimekesän reissusta saakka

Sulla on kulkenut toi boulderointi viimeisen parin vuoden aikana aika ”mukavasti”. Tuntuuko jo että kehitys hidastuu vai vieläkö onnistut yllättämään itsesi?

Kyllä se joka talvi sisällä vääntäessä tuntuu, että näitä saman tasosia reittejä tässä nyt on vedetty jo vuosia, mutta sitten keväällä kun ulkokausi starttaa, niin rupee huomaamaan, että eihän sitä ihan turhaan koko talvea olekaan vääntetty.

Listerie.

nimmät otteet siellä on tyylisiin päin kokosia. Koita siinä nyt sitten saada sormivoimaa.

Athlonin punttis oli ainakin perinteiselle boulderporukalle aika erikoinen ympäristö kehonrakentajineen ja steppi-lautoineen. Mitä itse pidit paikasta?

Aika vähän ne punttisheput häiritsi, koska eihän ne tietty sinne seinälle uskaltanu tulla. Me oltiin siellä omassa nurkassa vääntämässä ja ne oli omassaan. Oli siinä se hyvä että tuli vähän punttiakin tehtyä.

Olet treenannut Pasilan keivissä noin vuoden verran. Onko ”The Caven” jätkät ottanut sut hyvin vastaan?

On ottanu hyvin vastaan. Osan mielestä pistän seinät täyteen liian pieniä otteita, mutta siinäpä se.

Sua näkee aika usein keivissä. Monta kertaa viikossa treenaat ja pidätkö koskaan breikkii?

No treenimäärät vaihtelee aikalailta treenikauden ja fiiliksen mukaan, mutta jotain 8-3 kertaa viikossa. Välillä pitäis ehkä lepää enemmänkin, mutta ainakin nyt on ton autonrakennuksen takia joutunu väkisinkin käymään hieman vähemmän.

Olen nähnyt sut kiipeemässä sen Rosignolin vyölaulun kanssa (sisältää 5,2 kg hiekkaa), mutta onko jotain muita treenisalaisuuksia mitä voisit meille heikommille paljastaa?

Eiköhän se paras treeni oo aina itse kiipeily. Ei mulla ole mitään ihmekikkoja vahvaksi tulemiseen. Koittaa vaan tehdä kaikkea tasapuolisesti, eikä kannata jumittua johonkin tiettyyn harjoitukseen hirveän pitkäksi aikaa, ettei kehitys rupee hidastumaan.

Boulderoitko sisällä vain tekemisen ilosta vai treenaatko kesää ja reissuja varten?

No onhan se sisäkiipeilykin välillä ihan hauskaa, mutta en muista koska olisin viimeksi mennyt sisäseinälle vaan pitämään hauskaa. Sisäkiipeily on mulle vaan treenimuoto. Kesällä sitten pidetään hauskaa.

Olet jonkun verran myös kisannut ja menestystäkin on tullut (mm. PM-kulta). Onko kisaaminen sulle olennainen osa kiipeilyä?

En sanois että se on mulle olennainen osa itse kiipeilyä, mutta jos minkäänlaista kiipeilyuraa tahtoo hovitella, niin se on kyllä ehdottoman tärkeää. Kisaaminen on usein ihan hauskaa, mutta kyllä aito kiipeily on ulkokiipeilyä

Aiotko kisailla tulevaisuudessa? Nythän on taas Tukholman PM-boulderit edessä. Lähdetkö puolustamaan mestaruuttasi?

Tottakai! Ei sovi antaa ruotsalaisten voittaa (nauraa).

Olet käsittäkseni alusta lähtien enimmäkseen boulderoinut. Luuletko että innostut joskus vielä köysittelemään kun sormet on kipeänä kovasta boulderoinnista?

Saa nyt nähdä. Tällä hetkellä köysikiipeily ei kyllä juurikaan kiinnosta. Onhan se vähän oma juttunsa, kun vertaa boulderointiin.

Selitätkö lukijoillekin sanan ”Köysimachäily”?

Tungetaan kaksi kättä listalle, johon mahtuu vain yksi. Eli siis liikutellaan sormia niin, että

molemmista käsistä on vain pari kolme sormea otteella. Köysi siihen tulee siitä, että se on niin ärsyttävää, että sellaista voi kuvitella olevan enimmäkseen vain köysireiteillä.

Onko sulla jotain esikuvia? Mauro Calibanille taisit jo näyttää miten kiivetään?

Eipä mulla ketään esikuvia taida olla. Kun aloitin kiipeilyä, voisi sanoa että Tomi, Anton ja Anssi olivat esikuvia mulle. Nyt on hienoa kun pystyy vääntämään samoja reittejä kun ne. Mauron tapasin kyllä Magic Woodissa viime kesänä, mutten mä mistään näyttämistä tiedä.

Onko jotain inspiroivia spotteja tai linjoja jota haluisin päästä joskus testamaan?

Mökillä mulla on semmonen ehkä 6 c:n high-

ball-släbi nimeltä Lopun alku. Joskus mitattiin niitä korkeuksia niin oiskohan se ollu jotain 11 metriä korkea. Sen vieressä on semmonen 8,5 metriä korkea hankkiprojekti joka on vaikeudeltaan varmaan jotain 7c:n luokkaa ja kruxi on tietysti jossain 7 metrissä.

Loppuun kaikille vielä arvoitus: Miten saadaan 11 metriä korkeasta köysireitistä boulderointia?

Vastaus: Jätetään köysi kotiin 😊

Nalle ja Hypergravity.

TUTKIMUSMATKA YÖPÖDÄLLE

katsaus retkeilylehtiin

Jukka Tarkkala

Lukuharrastus on ollut vähäistä viime aikoina. Yöpöydälle kertynyt 13 lehden pino houkuttelee tekemään tutkimusmatkan sanojen ja kuvien maailmaan. Vertailussa olevat lehdet sopivat minunlaiselle retkeilijälle, jolle kiipeily on vain osa matkan tekoa. Tärkeintä on lähteminen, kuten Göstakin sanoi.

AT eli ADVENTURE TRAVEL on brittilähti, jota ilmeisesti toimittaa joku kaveripiiri. Jutut ovat yleensä melko mielenkiintoisia, mutta jutut saarivaltion lähikohteista nukuttavia. Tämän lehden ostin 20 sivun pituisen Norjajutun takia. Vaikka olen käynyt maassa puolen tusinaa kertaa ja vaikka puoliso on asunut siellä vuosikaudet, tulee maata silmäilyä potentiaalisena perhelomakohteena. Lehti on aika tyypillinen matkailulehti ja sisältö on kevyttä, mutta poikamaisen mielenkiintoista. Parissa viime numerossa kuvien ja karttojen taso on ollut tosi heikko. Taitto on levoton, mutta menettelee. Yli sataan sivuun mahtuu paljon asiaa, mutta lehti kannattaa selata ensin lehtipisteessä ja päättää vasta sitten hankinnasta. Niitä onkin kertynyt kaappiin. Yhdellä sanalla: slangisanastoa. www.atmagazine.co.uk

KIPEILY on kotoinen erikoisjulkaisu. Järjestöasiaa on melko vähän ja sekin näyttää välttämättömältä. Spotteri ja kotimaan kohteiden kuvaukset ovat lehden helmi. Boulderointi ja sporttikiipeily vaikuttavat välillä täyttävän suurimman osan lehdestä, mutta tässä numerossa oli myös mielenkiintoisia ulkomaan vuoro-kohteita. Muun muassa Matin juttu Sellan alu-

elta, jossa laskujeni mukaan kävi ainakin 14 suomalaista kesällä 2004, tavattiinkin muutama. Henkilöjutut puuttuvat tästä numerosta, haastateltaviksi voisi houkuttaa vaikka kiipeilyfilmiä tekijöitä. En panisi vastaan, mikäli aihepiiriä laajennettaisiin esim. vuoristovaelluksiin ja -hiihtoon. Täydentää olemassaolollaan kaupallisia julkaisuja. Kahdella sanalla: korkeatasoinen harrastelehti. www.kiipeily.fi

ALPINIST on pari vuotta vanha aikakauslehti, joka perustettiin kaupallisten kevyiden lehtien vastapainoksi. Lehden tyyliin kuuluvat korkeat seinämät ja vuoret, hinta ja laatu sekä korkean profiilin jätkät ja tiimit. Tarinoita, kohteita ja henkilöitä on ympäri pallon. Teksti, kuvat, kartat, piirrookset ja taitto ovat ensiluokkaisia. Amerikkalaisen tyylin mukaisesti joka numerossa on myös fiktioproosaa, joka jää minulta useimmiten lukematta. tarinat ovat huimaa ja lähes uskomattomia. Viimeisessä numerossa oli maailman korkeimman kallioreitin ensinoususta Tragon tornilla (V11 5.11R/X M6 A2, 2250 m). Historiallista faktaa on ututettu sinne tänne. Pitkien tekstien tuottaminen sujuu näköjään myös sellaisilta nimiltä kuin Dean Potter, Kim Ciszmaia, Tommy Caldwell ja Yuji Hirayama, jotka ovat kunnostautuneet myös muualla kuin näppäimistön ääressä. Kolmella sanalla: numero ykkönen (hintavarauksella). www.alpinist.com

OUTSIDE on uusi lehti suomeksi. Lehtitalojen miestenlehdet kaatuivat yksi toisensa perään, mutta tälle voi ennustaa parempaa tule-

vaisuutta. Coctail on melko perinteinen: vehkeet, paikat, tarinat, terveys ja ravinto, vertailut, sankaritarinat, unelmat, ajankohtaista alalta. Varakkaat mainostajat ja hyvät kuvat. Käännösjutut on suomennettu hyvin ja ne ovatkin yllättävän mielenkiintoisia. Kirjoittajilla on yleensäkin sanan käyttö hyvin hallinnassa. Tärkeitä pikkujuttuja löytyy myös paljon ja kokonaisuus on hyvä. Toimittaja ei kuitenkaan ole uskaltanut käyttää lähdekritiikkiä kun haastateltavana on ollut oma kaveri; ylempään korkeakoulukoulutuksen saanut lukija ihmettelee helposti matkailun kruunaamista tutkimusmatkailuksi. Outsidessa ja suuressa päivälehdessä oli samoihin aikoihin juttu softshell-tuotteista, Outside voitti 6-1. Neljällä sanalla: hyvä kokonaisuus kivassa paketissa. www.outside.fi

RETKI-lehti on parantunut reippaasti vuosien myötä. Riemastukseni oli suuri, kun silmäillessäni avaamattomat lokakuun ja joulukuun numerot totesin niiden olevan hyviä! Siis sopivia minulle. Lehden vahvuus on paikallisuus ja soveltuvuus suomalaiseen retkeilykulttuuriin. Luonto-oppia ja historiaa on sopivassa määrin, jotta ne täydentävät perinteistä retkeilylehden sisältöä. Valokuvien taso alkaa olla jo hyvä, samoin juttujen ajankohtaisuus, karttapuoli ontuu. Makaritestin perusteellisuus oli ihailtavaa, minun luottamus testiin ja sen tuloksiin on suuri. AT:ssa oli myös makarientaillu, joka tähän verrattuna on silmäilyä näyteikkunan ulkopuolelta. Ei muuten ollut samoja pusseja vertailuissa. Lehdessä on pieniä kiipeilyjuttujakin, mutta kiipeily nähdään vain osana luonnossa liikkumista eikä itsetarkoituksena. Lehti kestää aikaa kirjahyllyssäkin eli se soveltuu lähdeoteeksi retkien suunnitteluun. Viidellä sanalla: neljä nuotiota, viidettä ei jaeta. www.retki.com

BERGSTEIGER on retkeilylehtien kantaäiti. Lehti kattaa kaikki kiipeilyn ja vuorielämän alueet ja Alpit päästä päähän. Lehdessä on myös katsauksia lainsäädäntöön ja muihin hieman painopisteen sivussa oleviin, mutta tärkeisiin asioihin. Vuoristovaellus ja -hiihto saavat paljon tilaa, koska niitä harrastetaan niin yleisesti. Testien perusteellisuus ei ehkä yllä Retken tasolle, mutta vakuuttavia nämäkin ovat. Pikkutietoa on paljon. Moni yksityiskohta jää kuitenkin ymmärtämättä, koska pohjoismaisen lukija ei aina tiedä viittauksen taustaa tai sanan merkitystä. Informaatiopuoli on hyvin hallinnassa, kuvissa on välillä muutama heikompi joukossa. Erikoisuus: keskisivuilla on taskuun mahtuvia pahvikortteja päiväretkiä varten tai erilliseen kansioon koottavaksi. Kuidella sanalla: paras hinta-laatusuhde, edellyttää kielitaitoa. www.bergsteiger.de

TALVITURVALLISUUSKURSSI 2005

- › Matkaatko talvisessa maastossa liian kevein kengin?
- › Osaatko valita oikean ja turvallisen reitin?
- › Tiedätkö riittävästi lumivyöryistä?

Talviturvallisuuskurssi on tarkoitettu kaikille talvisesta liikkumisesta kiinnostuneille ulkoilijoille. Talviturvallisuuskursseilla käydään seikkaperäisesti läpi talvisen luonnon erityisvaatimukset varusteille sekä majoittaudutaan ja valmistetaan ruokaa ulko-olosuhteissa. Perusvaeltamisen lisäksi kurssilla tutustutaan lumi- ja jääkiipeilyyn, lumivyörypelastukseen ja opetellaan talvisen ensiavun perusteita.

Korouoman jylhissä maastoissa sinua kouluttavat alan parhaat asiantuntijat. Suomen Hiihdonopettajat ry:n, Suomen Kiipeilyliiton ja Laskuvarjojääkärikillan yhteistyö on mahdollistanut tämän monipuolisen kurssikonaisuuden, jota isännöi Lapin Urheiluopiston Adventurecenter. Lisätiedot Adventurecenterin www.sivuilta www.santasport.com seikkailu/ turvallisuuks linkin alta. Kurssin hinta järjestävien järjestöjen jäsenille on 420 € ja ulkopuolisille 490 €. Kurssi järjestetään Lapin Urheiluopistolla/Korouomassa 9-13.3.2005

Lisätiedot ja ilmoittautumiset:

Lapin Urheiluopiston Adventurecenter, Oula-Matti Peltonen
016 3344234 / 040 7547613
oula-matti.peltonen@roiakk.fi

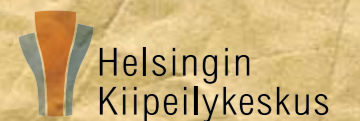
Bouldering Masters 2005

12.3. Kiipeilykeskuksessa

- Yli 50 reittiä (4-8a) kiivettäväksi neljässä tunnissa
- Tule kisoihin testaamaan uusi boulderseinämme
- Paikan päällä tuote-esittelyä ja kisatarjouksia
- Kisamaksu 20 €
- Ilmoittautuminen paikan päällä klo.10.00

Nähdään Masterseissa!

www.kiipeilykeskus.com

UKKO STETIND

STETIND SYDPILLAREN – YHDEN NOUSUN KUVAUS

Teksti Elias Honka-Hallila

Varhainen harmaa aamu, pitkä automatka on päättynyt. Katsetta on vaikea pitää irti vuoresta, jonka huippu kynää pilvimerta aina välillä puolittain näyttäytyen. Kaikki on märkää, kalliot joko kiiltävät tai nielevät kaiken valon. Alkaa sääikkunan odotus.

Iltapäivällä lähdemme nousemaan vuoron rannalta kulunutta polkua. Polku seurailee puroa, joka kohisee ja nauraa. Kirkas, jäätävä vesi on koko ajan valkoisena kuplista. Kohta suojaista koivikko loppuu ja polku alkaa väistellä vuoren alas viskaamia lohkaraita yhä karummaksi käyvässä maastossa. Ylhäällä kivikkovalli on padonnut vuorten väliin hyttävän Svartvatnet-järven. Lumikenttä järven vastakkaisella puolella on Prestindenin pudottamien irtokivien ja soran täplittämä. Paksut jäälautat järven pohjalla hohtavat sinisinä. Kultakalaa emme näe, emmekä Stetindin lakea.

Alkaa toinen päivä vuoren valvova silmän alla. Sataa. Tuntuu, kuin kaikki kaukaa mereltä saapuvat pilvet kävisivät piirileikkiä vuoren ympärillä ja itkisivät jälleennäkemisen riemusta. Me lepäämme ja syömmme liekitettyjä lettuja. Usko odottamisen järkevyyteen on koetutuksella.

Aurinko on kuivannut telttakankaan. Katsoimme epäuskoisina auringon lämmössä

Perttu ständillä kauniin dihedraalin jälkeen ensimmäisillä köydenpituuksilla.

ja tuulessa kuivuvia seinämiä. Leirissä alkaa muurahaismainen kuhina. Metallit välkehtii ja kilisee, energiapatukoita lasketaan. Aina välillä päät kääntyvät epäilevästi kohti vuorta. Kaksi tuntia myöhemmin aamupala on syöty ja köysivyhdit sidottu selkään. Kello on 11 ja sää

paranee. Lupaani julkisesti Ukko-Stetindille onnistuneesta huiputuksesta kiitokseksi käydä purossa uimassa.

Sydpillaren sijaitsee nimensä mukaisesti eteläseinämällä. Stetindin eteläistä puolta hallitsee amfiteatterin muotoinen kattila, jonka läntisen reunan muodostaa Sydpillarenin harjanne. Harjanteen päälle pääsee amfiteatterin pohjan kautta hyllyä pitkin. Ennen hyllyn alkua ylitämme kevyissä kengissä jyrkän lumikentän. Kolmen tunnin lähestymisen jälkeen seisomme Kuninkaanparvekkeella eli ensimmäisellä poikkihyllyllä ja reitin juurella. Olemme kiinni reitissä. Tuuli on viileä, mutta aurinko paistaa. Laakso avautuu allamme huimavan syvänä.

Ensin matkaan lähtevät kokeneet sotaratsut Perttu Ollila ja Pauli Salminen. Minulle tämä Norjan matka on lajissaan toinen, kiipeilyparilleni Juha Suikkalalle ensimmäinen. Nopeus on ensiarvoisen tärkeää liikuttaessa näin isossa kivimassassa. On osattava kiivetä, lukea reittiä ja oltava päättäväinen. Lisäksi tarvitaan onnea, mutta meillehän paistaa aurinko. Juha ja minä olemme vannoutuneita tradikiipeilijöitä, mutta olisiko Kustavissa vietetty alkukesä kyllin vahva pohja Sydpillarenin kaltaiselle pitkälle reitille. Pääsemme matkaan noin 14.30 Juhan aloittaessa.

Ensimmäisen etapin tavoite on seurata noin neljän köydenpituuden verran harjanteen oikeaa reunaa toiselle poikkihyllylle. Hyllyä pitkin vaihdetaan harjanteen puolta. Ensimmäisen etappi ei mene hyvin. Alun kaksi kp:ta eivät ole ongelma, mutta sitten hidastuu. Juha ei millään meinaa löytää linjaa, joka tuntuisi vähäkkään järkevältä. Lopulta hän päätyy oikealle linjalle, mutta alun reitinhaku on sotkenut köydet ja aiheuttanut sellaisen ropedragin, että Juha joutuu rakentamaan roikkuvan ständin kylmään dihedraalin. Aikaa palaa.

On vuoroni hölmöillä. Katselen yläpuolelani nousevia korkeita dihedraaleja kauhulla. "4b, my ass" kiroan mielessäni. Kiipeän ylöspäin etsien mankkajälkiä. Hitaasti etenen varmaan 30 metriä. Yhtäkkiä kuulen kaukaa ylhäältä Paulin äänen. En näe häntä. Kerron vaikeuksistani ja saan kuulla, että olen ohittanut hyllyn ja todennäköisesti täysin väärässä paikassa. Alkaa tuskastuttava alaspäin kiipeäminen. Lopulta olen hyllyllä, josta lähden varmaan tuntia aiemmin harhaan. Juha roikkuu varjossa vain muutamaa metriä alempana.

Teen ständin hyllyn vasempaan laitaan. Minun on kylmä, nostan kaulahuivini kasvojeni suojaksi

Toinen etappi nousee harjanteen vasenta laittaa ylös kolmannelle poikkihyllylle. Topo neuvoo seuraamaan dihedraalia ylös heti poikkikulun jälkeen. Märkä kallio ohjaa Juhan liiaksi vasempaan. Hän on poissa reitiltä. Väärä dihedraali on hirveä. Raskas kiivetä ja varmistaa. Tästä minä en tiedä mitään, koska istuskelen ständillä ja katselen vihreään laaksoon. Sitten kuuluu kilahdus ja näen välähdyksen. Minun jatkoni, minun kaunis jatkoni. Hetken se on siinä, kunnes häviää, aina välillä kalliioon osuen. Saapuessani Juhan luo olen onnellinen, ettei koko äijä ole lentänyt.

Hyviä hetkiä. Aloitan seuraavan kp:n pienellä poikkikululla ja riemukseni löydän chimneyn, jonka topo mainitsee. Olemme taas kiinni reitissä, tosin uskoamme on koeteltu raskaasti. Seuraavat köydenpituudet kulkevat vauhdilla ja mieliala kohoaa. Kalliossa on siellä täällä jäärautojen jättämiä naarmuja. Korkealla ylhäällä näemme Paulin ja hän näkee meidät. Hänen mukaansa viimeiset kolme kruxiköydenpituutta eivät olisi vaikeita. Tiedämme, että Pauli on taitava kiipeilijä, mutta myös, että hän ei osaa greidata. Pauli ja Perttu ovat meitä neljä kp:ta edellä.

Viereisissä laaksoissa tulee sadekuuroja. Maailma on muuttumassa ympärillä ja ilma viilenee. Kolmannella hyllyllä kävelemme hetken ilman varmistuksia. Mieltäni painaa huoli ja levottomuus. On helpotus, kun Juha tarjoutuu ottamaan ensimmäisen kolmesta kovasta. Reitti nousee 40 metrisen pilarin päälle sen vasenta reunaa. Juha kiipeää tyylkkääsi ja varmasti. Taivas muuttuu harmaaksi ja pilven riekaleet nousevat vinhaa vauhtia ylös seinämiä nuollen.

Emme vaihda kuin pari sanaa ja räkin. Toinen kova pätkä on teknistä stemmailua kahta sormihalkeamaa myöden. Run outia syntyy, mutta ei liikaa. Rakennan ständin suoraan kruxidihedraalin alle, joka erottuu selvästi. Juhan saapuessa viereeni, olemme jo pilvessä ja viima tuntuu luissa asti. Hänen ensimmäiset sanansa ovat: "Mun käteni on ihan jäässä, sun täytyy liidata toi viimeinen." Alkaa sataa.

Sade tulee tihkuna, mutta hetkessä kallio on märkä. Nopeasti kääriydymme sadetakkeihin ja kietaisemme kertakäyttösadetakin jalkojen ympärille. Istumme kylki kyljessä köysikasan päällä, märällä hyllyllä, monen sadan metrin korkeudessa, maailmassa, joka on harmaa ja kylmä. Voimakkaat väristykset kulkevat lävitseni ja energiapatukka maistuu banaanilta.

Suunnitelmani on lähteä liikkeelle heti, jos sade taukoaa. Tauko tulee, odotan hetken, että tuuli kuivaisi kiveä edes vähän. On aika yrittää. Kaikki tai ei mitään. Tyyllillä ei ole väliä, pois vain täältä. Dihedraali kääntyy oikeaan ja sen släbipintaa halkoo kaksi halkeamaa. Yksi asia

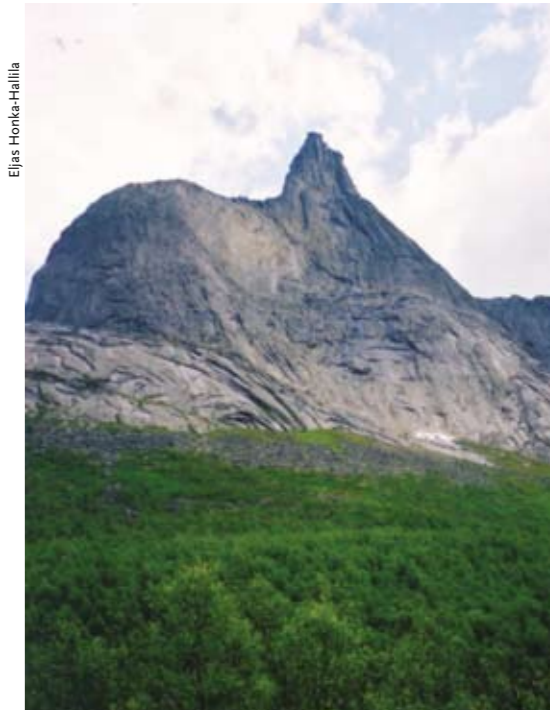
on selvä, paljon hyviä varmistuksia. En muista metreistä paljoa muuta kuin hyvät kiilat, varman olon ja huolellisen stemmauksen. Aivan lopussa, kun pahin on jo takana, taivas repeää. Dihedraali tulvii. Ainoa ajatukseni on Juhan ylös saaminen, vaikka haulaten. Juhalla on ehkä kylmä, mutta hän on myös itsepäinen ja vahva. Niinpä hän lay backää tulvivan rännin hiihtohanskat kädessä. Ei tule köyteen kertaakaan ja kerää kaiken muun paitsi yhden Superrocks-kiilan. Se veijari ui vain syvemmälle, Juhan irroitussytyksistä välittämättä.

Huipulle johtaa loiva ja leveä irtokiviränni. Kivinen laki 1391 metrin korkeudessa on vihamielinen, kaikki on märkää ja näkyvyys vain muutaman kymmenen metriä. Olo on osin helpottunut, mutta tieto paluureitin haastavuudesta ahdistaa. Kello on 3 yöllä. Valokuvien ja kuivattujen viikunoiden jälkeen on aika jatkaa.

Stetindin huipulta poistutaan samaa reittiä, kuin vuori aikanaan valloitettiin. Huipulta kulkee kapea harjanne viereiselle matalammalle Halsin esihuipulle, josta pääsee polkua pitkin järvelle ja alas kohti vuonoa. Topossa kuvat harjanteesta ovat aurinkoisia. Nyt näky on lohduton. Aivan kuin katselisimme jonkin suunnattoman nimettömän pahan linnakkeen muureja. Musta, mätä, rikkoontunut hammastarvittö, jonka yli pilvet lyövät. Selväksi kuvaksi on jäänyt mieleen Juha, joka hajareisin hilaa itseään Mysostenblokkilla kohti laskeutumisanankuria. Mysostenblokki oli aikana Stetindin valloituksen kruxi. Reitin löytäminen harjanteella sumussa on vaikeaa ja kerran on pakko sitoa köysi kiinni ja liidata itsensä ulos umpikujuista. Usko horjuu, kun teemme lyhyttä poikkaria kädet märillä sloupeilla ja jalat kitkalla. Selän takana ammottaa liki 500 metrin pudotus amfiteatterin pohjalle. Laaksosta nouseva ja seinämistä lisää vauhtia ottava tuuli riepottelee sadetakin liepeitä.

Lopulta harjanne levenee ja päättyy. Alkaa hidas ja tuskainen laskeutuminen polkua pitkin laaksoon. Järvellä olimme laittaneet kunnan vaelluskengät kiven alle odottamaan. Matkalla alas kuulen Paulin juttelevan puron kohinan keskellä. Hymyilen väsyneille harhoilleni. Kivulias raahustaminen päättyy kello 8 vuoron rantaan. On kulunut 21 tuntia leiristä lähdestä. Juomme rommitotia Juhan kanssa ja syömmme poikien laittamaa pöperöä. Pauli ja Perttu ovat horroksessa. Myöhään iltapäivällä menen puroon uimaan, Ukko-Stetindin nauraessa minulle.

Stetind (1391m) on valittu Norja kansallistunturiksi. Se nousee Stefforden vuonosta Tyssjordenin kunnassa Pohjois-Norjassa. Erikoisen, terävän huippunsa takia, on se kautta aikain toiminut merenkävijöille maamerkinä. Vuori valloitettiin 1910.

Sydpillaren nousee huipulle taivasta vasten oikealla harjanteella.

Yhdysharjanne kylpee auringossa.

Elias ja Juha tutkivat Rockfaxin topoa löytääkseen Sydpillarenin kivimassasta. Kuva: Pauli Salminen

KIIPEILYONNETTOMUUS

— pelastusharjoitus Vantaan käärmekalliolla 6.9.2004

Teksti Kalle Mujunen

Lajina kiipeily on kasvanut viime vuosina tuntuvasti ja harrastajamäärät ovat lisääntyneet koko maassa. Kiipeilijämäärien kasvaessa kasvaa todennäköisyys myös kiipeilyonnettomuuksiin, joita on Suomessakin tapahtunut tähän mennessä jo huolestuttavan monta. Yleisimmin syynä on ollut inhimillinen virhe. Tähän liittyen syksyllä 2003 pidettiin Kiipeilyliiton kouluttajille Helsingin Kiipeilykeskuksessa koulutustilaisuus, jossa kouluttajana toimi Suomen Punaisen Ristin kouluttaja. Koulutustilaisuus kesti päivän ja tämän päivän aikana heräsi keskustelua harjoitusten tarpeellisuudesta jatkossakin. Kouluttajien kesken osoitettiin kiinnostusta myös yhteistyön kehittämiseen julkisen pelastusorganisaation kanssa. Tästä ajatuksesta lähti liikkeelle yhteisharjoituksen järjestäminen, jota suunniteltiin vuoden 2003 loppuvuodesta seuraavaan kevääseen ja kaikkien osanottajien aikataulutuksen vuoksi harjoituspäiväksi sovittiin 6.9.2004.

Yhteistyökumppaneiksi Suomen Kiipeilyliiton kanssa saatiin Vantaan pelastuslaitos, josta osallistui kaksi yksikköä ja Helsingin ruotsinkielisen ammattikorkeakoulun Arcadan ensihoitajalinjan opiskelijoita yhdestä opiskelijaryhmästä. Ensihoitajaopiskelijoiden rooli harjoituksessa olisi toimia harjoituksen alkuvaiheessa uhreina ja harjoituksen toisessa osassa heidän tehtävänsä olisi opettaa sidontatekniikoita eri-

laisissa kiipeilyonnettomuuksien tyyppivammoissa. Sen lisäksi käytäisiin läpi peruselvytystaidot.

Harjoituspäivänä meitä suosittiin hyvällä säällä. Harjoitus alkoi kello kymmenen aamulla tilanteella, jossa ensimmäinen uhri oli pudonnut kallion laelta maahan saakka. Tässä vaiheessa kerrattiin läpi loukkaantuneen uhrin vammojen tutkiminen ja hätäpuhelu. Harjoituksessa ohjaajana toimiva kiipeilykouluttaja soitti hätäpuhelun Vantaan pelastuslaitoksen yhteyshenkilönä toimivalle vuoropäällikölle ja tämän seurauksena liikkeelle lähti ambulanssi, suurempi sammutusyksikkö ja liikkeelle hälytettiin myös Medi-Heli, joka oli kiinnostunut myös osallistumaan harjoitukseen. Medi-Helin osalta jouduimme kokemaan pienen pettymyksen, sillä harjoituspaikan yläpuolella olevat korkeajännitejohdot tekivät laskeutumisen mahdottomaksi ja niinpä Medi-Helin osuus jäi vierailuun harjoituspaikan yläpuolella.

Pelastuslaitokselle laaditussa harjoituksessa uhri oli saanut useita vammoja iskeydyttyään kallioon ja roikkui tiedottomana seinämällä. Pelastushenkilöstön tehtävänä oli tuoda hänet alas ja aloittaa ensiapu paikan päällä. Laskeutumisjärjestelmän rakentaminen vei jonkin verran aikaa, mutta mielestäni se oli vähemmän merkityksellistä kuin se, että varsin pian yksi pelastajista oli kuitenkin jo uhrin luona tukemassa tämän niskaa ja uhrina toimivalle ensihoitajaopiskelijalle asetettiin niskatuki jo seinämällä. Paareille siirtäminen ja uhrin tuominen alas seinältä tapahtui hitaasti ja rauhallisesti, mikä herätti keskustelua alapuolella katselevien kiipeilykouluttajien keskuudessa. Allekirjoittanut kuitenkin tarkasteli suoritusta terveydenhuollon ammattilaisen silmin ja mielestäni tärkeämpää oli se, että uhrin hyväksi pystyttiin tekemään jo ylhäällä jotta onkin mielestäni huomattava ero pelastusammattilaisen ja pelastustaitoisen kiipeilyohjaajan välillä. Ero on silti mielestäni tarkoituksenmukainen. Kiipeilyohjaajan on tärkeää tuoda uhri alas nopeasti, sillä maallikon taidoilla ja välineillä ei seinämällä tehdä uhrin hyväksi juuri mitään. Pelastusalan ammattilainen sen sijaan pystyy tekemään uhrin hyväksi enemmän jo päästessään tämän luo. Heidän kannaltaan tärkeämpää on aloittaa ensiapu ja vasta sen jälkeen aloittaa siirtäminen varovasti, lisävammojen välttämiseksi.

Pelastusviranomaisten osuuden jälkeen oli kiipeilyohjaajien vuoro näyttää, miten he tuovat uhrin alas, minkä jälkeen käytiin jonkin verran keskustelua harjoituksesta ja mukana olleet pelastajat ja ensihoitajat il-

maisivat kiinnostuksensa olla jatkossakin mukana vastaavassa toiminnassa. Tämän jälkeen alkoi harjoituksen se osuus, jossa olivat mukana enää vain Kiipeilyliitto ja Arcadan opiskelijat.

Kiipeilyliiton kouluttajien tehtävänä oli tuoda alas erilaisissa kiipeilyonnettomuuksissa eri tavoin loukkaantuneita uhreja. Varsinaisiin ensiaputaitoihin ei vielä tässä vaiheessa kiinnitetty huomiota, vaan harjoitus oli luonteeltaan enemmänkin pelastustekninen. Tilannetta vielä tässä harjoituksessa helpotti se, että oletustilanteessa mukana oli aina ryhmä, jonka jäseniä saattoi käyttää erilaisiin tehtäviin. Tosin nämä ryhmäläiset eivät olleet pelastustaitoisia.

Harjoituksen kolmannessa osuudessa valjaat riisuttiin ja tässä vaiheessa keskityttiin vammojen hoitamiseen. Opiskelijat olivat laatineet neljä rastia ja kouluttajat jaettiin neljään ryhmään. Rastikoulutuksena käytiin läpi peruselvytys, paineleminen ja tekohengitys. Toisena rastiina olivat rintakehän vammat ja hengitysvajaus vammojen seurauksena. Kolmannella rastilla harjoiteltiin vatsavammojen sitomista ja neljännellä tuettiin ja sidottiin avomurtumia. Liiton kouluttajat osoittivat harjoituksen aikana kiitettävää luovuutta ja saivat rastikoulutusta vetäneiltä opiskelijoilta kiitettävää palautetta taidoistaan.

Tämän jälkeen siirryttiin Helsingin Kiipeilykeskukseen keskustelemaan päivästä. Koko harjoituspäivä eteni aikataulusta edellä, mikä kertoi hyvästä valmistautumisesta ja kaikkien paneutumisesta asiaansa. Jälkikäteen kuultu positiivinen palaute kaikilta tahoilta rohkaisee pitää tämän tyyppisiä harjoituksia jatkossakin. Niille on kuitenkin tarvetta, vaikka kieltämättä jokainen harjoituspäivään osallistunut varmasti toivoi, ettei koskaan joutuisi käyttämään harjoittelemaansa taitoja.

Loppukeskustelussa puhuttiin myös siitä, ettei toiminnasta kiipeilyonnettomuustilanteesta voida antaa yksiselitteisiä ohjeita. Ammattilaisten kanta asiaan oli, että tervettä järkeä pitää käyttää ja pelastusviranomaisten puolelta yhteyshenkilönä toiminut vuoropäällikkö **Sami Sohkanen** muistutti kaikkia siitä, että kypärä on hyvä suoja, kunhan sitä vain käyttää. Tilanteessa on huomioitava aina se, kuinka kauan avun tuleminen kestää, miten pahoin uhri on loukkaantunut ja missä hän on, sekä tietenkin paikalla olevien kiipeilijöiden pelastus- ja ensiaputaidot. Pääkaupunkiseudulla avun tulo paikalle ei kestä kauan, mutta tilanne muuttuu heti, kun siirrytään esimerkiksi suomalaisen kalliokiipeilyn pyhäkköön, Olhavalle. Siellä paikallaolijat joutuvat jo tekemään päätöksiä, jotka vasta jälkikäteen paljastuvat oikeiksi tai vääriksi. Ensiaputaidot ja kyky arvioida uhrin tilaa lisäävät varmasti tarvetta tehdä jotakin, mutta samalla vähentävät jossakin määrin riskiä vääristä päätöksistä. Jokaisen kiipeilijän on lisäksi kyettävä arvioimaan realistisesti omat kykynsä siinä, mitä pystyy tekemään. Emme halua tilannetta, jossa joku päätyy leikkimään sankaria ja uhreja onkin yhden sijasta kaksi tai alkujaan lievästi

loukkaantunut kiipeilijä päätyy lopulta kriittisessä tilassa hoitoon. Joskus on parempi olla tekemättä mitään ja tyytyä odottamaan ammattilaisten tuloa paikalle. Jokainen tilanne on kuitenkin ainutkertainen ja siksi tarvitaan malttia ja kykyä tehdä oikeita päätöksiä. Siksi harjoitellaan.

Lopuksi puhuimme myös onnettomuuden jälkeisestä tiedottamisesta. Aiheesta en sano muuta kuin sen, että onnettomuustiedotuksesta vastaa Kiipeilyliiton tiedotuksesta vastaava ryhmä, johon kuuluvat **Jari Koski, Tuomo Pesonen ja Marko Virtanen**. Kiipeilyliitto laatii ohjeistuksen onnettomuustiedotuksesta ja uskon, että siihen voi tutustua jokainen aiheesta kiinnostunut. Väärien huhujen välttämiseksi kehotankin kaikkia tällaisiin ikäviin tilanteisiin joutuvia jättämään lausuntojen antamisen niille, joille se kuuluu.

Lopuksi haluan toivottaa kaikille antoisaa ja turvallista kiipeilyvuotta!

Kalle Mujunen on kiipeilijä ja sairaanhoitaja jonka tehtävänä Kiipeilyliitossa on kouluttajien sisäinen EA-koulutus ja pelastusasiat.

Corsika

Teksti ja Kuvat Sampsa Jyrkynen

Välimeren ilmasto on keskimäärin erittäin lämmin ja pienellä saarella ranta on aina lähellä. Korsikan lomasesongin huippu saavutetaan kesällä, mutta kiipeilijälle parhaita ajankohtia ovat kevät ja syksy. Näinä ajankohdina matkustaminen on myös halvempaa, sillä majoituskapasiteetissa on yleensä paljon vapaita paikkoja.

Korsika sijaitsee suunnilleen samalla leveyspiirillä Rooman kanssa. Kesällä on ymmärrettävästi tuskastuttavan kuuma, mutta kuumuutta on kuitenkin mahdollista paeta vuoristoon. Korsikan korkein huippu Monte Cinto kurkottelee 2706 metriin saakka. Klassisimmat kiipeilypaikat sijoittuvat puolestaan 1000-1500 metrin välille, joten niillä on keskimäärin 10 astetta kylmempää kuin hiekkarannalla samaan aikaan.

Korsikan kivi on graniittia, ja kalkkikiveä löytyy kiivettäväksi saakka vain muutamalta kalliolta. Mutta Korsikan graniitti ei ole kuitenkaan sitä samaa kuin kotosuomessa. Luonto on muovannut kiveen paljon erikokoisia muotoja pienemmistä poketeista aina ihmisen syöviin koloihin saakka. Samalta reitiltä saattaa hyvinkin löytyä ensin sormihalkeama, jonka

jälkeen kiehnätään ylileveässä offarissa. Kun näistä on päästy, kiivetään hetken aikaa savupiippua, josta jatketaan herkälle ja ohuelle släbille. Lopun reitistä kruunaavat mitä ihmeellisimmät sarvet ja fleikit. Siis toisin sanoin saaren klassikko Porte des Cieux (TD, 280m, 6a+ obl) on melko mielenkiintoinen kokemus.

COL DU BAVELLA

Jos kiipeilylomalle pitäisi valita Korsikalla vain yksi kohde, se olisi ehdottomasti Col du Bavela saaren eteläosassa.

Ylimpänä solassa hämmöttelee Punta di Agellu (1588m). Agellu soveltuu parhaiten puolen päivän kiipeilylle, sillä seinä on vain hieman yli satametrisen. Suositelluin reitti lie-nee Voie Masino (TD-, 130m, 6a), jonka ”viralliset” viisi kpt:tä voi helposti linkittää kolmeksi pitkäksi pituudeksi. Reitillä on muutamia pultteja, mutta niiden laadusta ja määrästä johtuen täysi räkki on varsin fiksu lisä. Reitti lähtee pienestä leikkauksesta ja seurailee kaikkein loogisinta linjaa ylös.

Alempana laaksossa erottuu muista huipuista selkeästi kolmen koplata keltaista kiveä. Teglie Lisce (1025m), Punta d'u Corbu (1175m) ja Punta Lunarda (1276m) ovat kaik-

Korsika on suomalaisille melko tuttu, mutta silti tuntematon paikka. Lähes jokainen on kuullut saarella vuosittain järjestettävästä rallin MM-osakilpailusta, mutta harva on vuoristoisesta maisemasta huolimatta tullut ajatelleeksi matkustavansa sinne. Ainakaan kiipeilymielessä. Olisi kuitenkin kannattanut ajatella...

Lunarda kuvattuna Teglie Liscen huipulta. Anima Corsa merkitty punaisella.

Teglie Lisce, Bavellassa. Porte des Cieux merkitty punaisella.

Matti Jammailee Ombre et Lumieren neljännellä kplilla.

ki äärettömän houkuttelevan näköisiä muodostelmia. Tilannetta ei yhtään häiritse parkkipaikan vieressä virtaava puro, jota hetken matkaa kävelemällä päätyy vesiputoukselle. Tai siis putouksia on yläjuoksulla useampia... ja muutenkin on niin kaunista, että puron varressa viihtyisi ikuisesti. Vain seireenit puuttuvat, jos jotain pitää moittia.

Normaalin kiipeilytaidon omaaville soveltuvia reittejä ei ole kovin montaa, mutta ne ovat sitäkin laadukkaampia. Porte des Cieux on Teglie Liscen ja oikeastaan koko saaren helmi, kuten aiemmin tuli jo todettua. Jos Porte sujuu heittämällä, kannattaa kokeilla myös reittiä Resurrection des Roses (ED+, 280m, 6b+ obl). Parempaa halkeamamuodostelmaa saa hakea.

Punta d'u Corbu klassikko on puolestaan Le Dos d'Elephant (TD+, 280m, 6a obl). ”Norsun selkä” on ehkä hienointa ja ilmeisintä släbi-kiipeilyä ikinä missään. Samaa laatua jyrkempänä tarjoaa Petitin veljesten hieman oikeammalle pulttaama Jeef (ED, 280m, 6b obl).

Lunarda on korkein huippu kolmen koplata. Se on muodoltaan pystysuora neula – ei ehkä kaikkein kapein sellainen, mutta silti neula. Huipulle johtavia reittejä on puolen tusinaa, mutta selkeitä helpohkoja linjoja on vähän. Näistä paras lieanee Anima Corsa (250m, TD+, 6a obl), vaikka sen halkeamat ovat paikoin hieman puskittuneita. Lunardalle lähestymisessä voi soveltaa melko haastavaa polkua (n.2h) tai vaihtoehtoisesti voi bivittää esimerkiksi Teglie Liscen huipulta. Bivi-vaihtoehdossa kävely vie aamulla vain pienen hetken ja bonuksena säästää pitkän puskarämpimisen molempiin suuntiin.

CORTEN SEUTU

Corten kaupungin länsipuolella on kaksi suurta laaksoa, Restonica ja Tavignanu. Molempien pohjalla virtaa laakson nimeä kantava joki.

Laaksoista helpommin lähestyttävä on

Restonica, jonka yläosiin pystyy autoilemaan suurimman osan vuodesta. Matkalla ylös on kolme pienehköä sektoria lyhyttä urheilukiipeilyä graniitilla. Ylhäällä on puolestaan pidempiä reittejä, osin täysin pultattuja ja osin seikkailullisempia. Pääsääntönä voidaan pitää, että mitä tuoreempi reitti, sen enemmän pultteja. Tien päässä on myös leirintäalue ja ravintola, mutta ne ovat ilmeisesti auki vain huippuseisonkinä. Syys-lokakuun vaihteessa molemmat riistolaitokset olivat arkena suljettuna.

Restonica laakson parhaita linjoja ovat mm. Symphonie d'Automne (TD, 180m, 6a obl) ja San Teofalu (TD+, 200m, 6a obl). Jälkimmäistä linjaa voi tähyillä yläviistoon suoraan ravintolan terassilta, mutta Symphonien luokse joutuu tarpomaan pidemmän tovin. Samalla vaivalla voi tosin tuikata toisenkin reitin Pointe des Sept Lacin (2266m) seinämällä. Esimerkiksi Pichadet (TD+, 150m, 6a obl) on varsin mielenkiintoinen valinta. Kruksi on toisen kpl:n 6b+:n offari. Kaikilla reiteillä varmistaminen hoituu pelkällä jatkosettillä eli pultteja on siroteltu myös halkeamiin ja leikkauksiin.

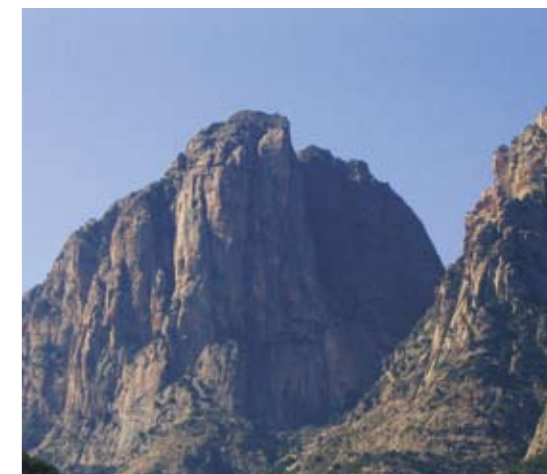
Tavignanon laaksoon vievä polku lähtee Corten kaupungin linnoituksen parkkipaikalta. Polku on melko tasainen, mutta sitäkin pidempi. Lähestymiseen vierähtää helposti pari tuntia, jos pitää muutaman lyhyen tauon. Ombre et Lumiere (TD, 200m, 6a obl) Rossolinolla (908m) on kuitenkin vaivan arvoinen. Reitti on täysin pultattu.

MUUTA TARKISTAMISEN ARVOISTA

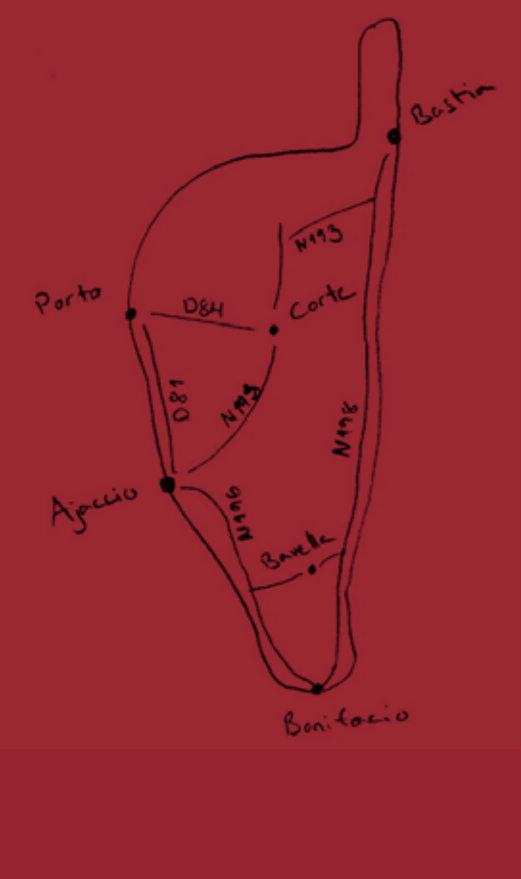
Karlsruher Weg (ED-, 250m, 6a+ obl) Monte Cinton (2706m) pohjoisseinällä on yksi saaren klassikoista ja ensinouse tuli saksalaisten toimesta vuonna 1964. Haut Ascon asemalta voi lähestyä saksalaisten reitin ohella L'Archea (TD, 250m, V+ obl) Capu Marcialla (2154m). Mukaan kannattaa ottaa normaalin räkin lisäksi isot frendit.

Herkkää 6a:n släbikkailua Porten ylemmillä köydenpituuksilla.

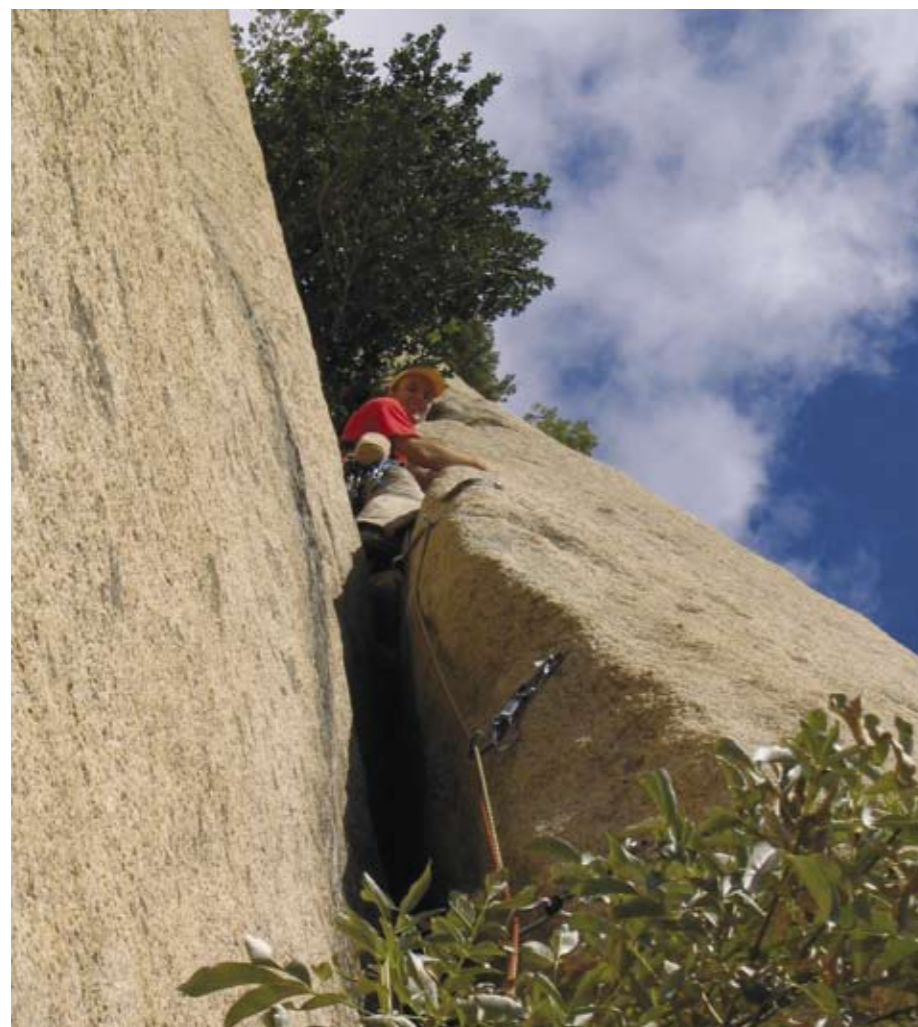
Capu d'Ortun länsiseinä Porton lähellä.

Tyypillistä Korsikan pusikkoa. Pimeässä polku katoaa kummitti.

Porton kaupungin vieressä kohoaa Capu d'Ortun (1294m) itäseinä. Valmiita linjoja on viitisen kappaletta vaikeuksien pyöriessä TD+ ja ED:n välissä. Kivilaatu on kompakti ja seinällä on korkeutta yli 400 metriä. Ainoa miinus on lähestyminen, joka on melkoista puskäräpimistä parin tunnin verran. Heikko polku

Korsikan yleiskuva. Saari on 183km pitkä ja 83km leveä.

Porten offarikruksi. Pusikoista huolimatta ihan ehtaa väntämistä.

lähtee pienen portin kohdalta tien D84 sivussa Portosta hieman Evisan suuntaan. Tiedät olevasi oikeassa suunnassa jos ensimmäisen 50m sisällä näkyy raunioita vasemmalla ylhäällä. Pimeässä samaiseen pusikkoon eksyy varmasti, joten reissuun kannattaa varata ainakin yksi yöpyminen. Valoisa aika on turhan lyhyt sekä lähestymiseen että kiipeämiseen.

LIKKUMINEN JA MAJOITUS

Halvimmin Korsikalle pääsee lentämällä Nizzaan ja ottamalla autolautan meren yli Bastiaan tai Ajaccioon. Vuokra-autolla ei yleensä saisi mennä saarelle, mutta jos päätät mennä, älä kysy asiasta enää tiskillä autoa vuokratesasi. Tällöin voit ainakin vedota, että et tiennyt jos jokin sattuu. Takaisin tullessa on syytä suosia isompia laivoja Bastiasta, jos haluaa ehtiä varmasti lentokoneeseen, sillä katamaranit jäävät satamaan kovalla merenkäynnillä. Nizzaan kautta kiertämistä puoltaa hinnan lisäksi Verdonin läheisyys. Pieni kiertoajelu ei ole koskaan pahitteeksi.

Toinen vaihtoehto Korsikalle saapumiseen on ottaa lennot Bastiaan ja jatkaa vuokra-autolla eteenpäin. Julkinen liikenne saarella on olamaton eikä bussien varaan kannata laskea.

Tiet ovat melko hitaita pois lukien itäranikon motari. Keskinopeus vuoristossa pyörii 40-60 kilometrin tuntivauhdin välillä. Kuriositeettina voitaneen mainita, että Henri Toivosen muistomerkki sijaitsee tiellä D18 hieman Cortesta pohjoiseen.

TOPOT JA MUUT LÄHTEET

Martial Lacroix on valinnut vuoden 1999 kirjaansa omasta mielestään saaren parhaita reittejä. Oppaan ohjeilla ei löydä kaikkia näistä reiteistä, mutta se on kuvineen oivaa motivaatiolukemista. J-P. Quilicinin kirjat ovat puolestaan kattavia, mutta hieman vaikeaselkoisempia. Niiden kattavuuden seasta on paikoin hankala löytää helmiä. Urheilukiipeily on koottu Oviglian teokseen, jonka Coronn.com on ominut sivuilleen ladattavaksi. Col du Bavellan refugiosta saa tiittävästi myös jotain uudemmaa teosta Bavellan kiipeilystä.

Topojen lisäksi High Magazinen numero 258 sisältää artikkelin kiipeilystä Bavellassa. Netistä tietoa voi kaivella osoitteista www.coronn.com, www.jpquilicimontagne.com ja www.planetmountain.com.

Lacroix & Sanchou: *Corse - L'Île Verticale* (1999)
 Quilici & Vaucher: *Guide d'escalade en Corse, tome 1 - Massif de Bavella* (2000)
 Lacroix, Quilici, Vaucher: *Guide d'escalade en Corse, tome 2 - Corse du nord* (2003)
 Oviglia: *Arrampicate Sportive in Corsica* (2001)

A'gaurin tekemää puhdasta mankkaa

Mankassakin voi olla eroa. A'gauri on tehnyt 100% puhdasta mankkaa, joka on silkin pehmeää käsille ja terveellisempää hengityselimille. Puhtaassa magnesiumissa ei ole epäpuhtauksia kuten raskasmetalleja ja pölyä. Epäpuhtaudet (kuten raskasmetallit) leviävät kiipeilypaikoissa magnesiumin pölyn mukana ja voivat aiheuttaa pidemmän altistuksen aikana flunssaa tai jopa hengitysteiden sairauksia. Magnesiumin puhtaudessa voi olla eroja valmistajasta riippuen. Asiantunteviltä jälleennyijiltä.

Madrock tuo markkinoille uusia malleja

Hottie on pitkään kaivattu naisten malli Mad Rockin kengäsarjaan. Paremman istuvuuden saamiseksi naisten jalkaan on Hottiessa kapeampi kantapää ja pienempi etuosa varpaille. Hottiessa on valettu kantapää jossa on listat paremman heelhookkien takaamiseksi. Hottie on käsitelty X-staticilla hienhajujen estämiseksi.

Mad Monkey on tehty juniori kiipeilijöiden tarpeeseen. Pienemmät koot ja velcro kiinnitys sekä päältä että kantapäästä takaavat helpon ja nopean kenkien pukemisen. Mad monkey on tehty hieman normaalia ohuemmasta pohjakumista jolloin pienet saavat paremman tuntuman kiipeilykenkiin.

Hooker Lace on jenkkiäisen Rock&ice lehdessä testivoittaja vuodelta 2004 ja ISPO outdoor award voittaja. Nyt malli uudistuu kantapään muotoilulla ja entistä pehmeämmällä kumiseoksella. "Pitkästä aikaa kiipeilykenkä, joka on tehty kiipeilyyn, eikä kävelyyn."

ORTOVOX TARJOAA HUOLTOA VANHOIHIN MALLEIHINSA

Voitko luottaa piippariisi? Ortovox tarjoaa vanhoihin piippareihin tarkastusta ja huoltoa. Uudella laitteella annetaan oikein käytettynä viiden vuoden tuotetakuu, jonka jälkeen laite toivotaan lähetettävän tarkastukseen ORTOVOXin tehtaalta saksaan. Kovassa käytössä laitteeseen saattaa kohdistua iskuja tai se saattaa kärsiä kosteudesta, jolloin sen toimivuus on hyvä tarkistaa. Tarkastuksessa testataan muun muassa lähetysteho ja taajuus, jotta ne vastaavat uuden laitteen ominaisuuksia. Mahdollisista vioista tiedotetaan laitteen omistajalle, joka päättää mahdollisesta korjauksesta. Vanhat F1 ja F1plussat on mahdollista päivittää uusiin F1focuksiin. Lisätietoja www.ortovox.com tai www.kiipeilytekniikka.com

SIMOND JÄÄRUUVIEN PALAUTUSPYNTÖ

Olkaa hyvä ja lähettäkää takaisin alla eriteltyt jääruuvit:
 RACING 190 REF 4681
 RACING 230 REF 4682
 RACING 190+express sling REF 46811
 RACING 230+express sling REF 46821
 SUPER RACING 190 REF 4691

KYSEESSÄ OLEVAT ERÄT:
 Jääruuvit, jotka on merkitty, seuraavilla eränumeroilla : 304-326-327-344-373-374-404-432

Erän numero luetaan jääruuvien kahvassa olevan numerosarjan kolmesta ensimmäisestä luvusta. Korvaamme menetetyt jääruuvit vastaavalla laatutuotteella.

Vuoden 2000 tammikuun jälkeen valmistetuista SIMOND jääruuveista saattaa löytyä

valmistusvirhe. Ruuvissa voi olla mikromurtuma, jota on hyvin vaikea nähdä paljaalla silmällä. Murtuma voi kasvaa ajan myötä. Mahdollinen murtumakohta on kahvan ja putken yhtymäkohdassa. Emme halua altistaa asiakkaitamme minkäänlaiselle vaaralle, joten ennaltaehkäisyä olemme päättäneet poistaa kaikki kyseiset jääruuvit markkinoilta. Olkaa hyvä ja lopettakaa yllämainituilla eränumeroilla varustettujen SIMOND jääruuvien käyttö ja lähettäkää ne takaisin tarkistusta varten, vaikka ne vaikuttaisivat täysin normaaleilta.

MITÄ TOIVOTAAN PALAUTETTAVAKSI?

Toivomme saavamme takaisin kaikki ne jääruuvit, joita kyseinen tiedote koskee. Emme eritele mitenkään Suomesta tai ulkomailta ostettuja jääruuveja, vaan otamme kaikki jääruuvit vastaan.

MINNE JA MITEN PALAUTETAAN?

Ruuvit voi palauttaa Kiipeilykauppa Camuun, Simonkatu 9, 00100 HELSINKI, Puh 09 278 1420, info@camu.fi. Avoimna arkisin 11-18 ja lauantaisin 10-16. Toivomme, että palautatte ruuvit pakattuna esimerkiksi pussiin ja lisäätte pakettiin yhteystietonne, jotta voimme palauttaa ne teille tarkastuksen jälkeen.

MILLOIN SAATTE RUUVINNE TAKAISIN?

Uuden sarjan ruuvit valmistuvat tuotannosta maaliskuussa 2005, saatamme tehtaalta ruuvit palautamme ne teille.

LISÄTIETOJA

info@camu.fi, puh 09 278 1420
 Pyydämme anteeksi kaikesta vaivasta, jota tästä saattaa teille aiheutua.

In memoriam – Huippuäiti, Tuula Nousiainen

s. 27.10.1947 – k. 5.11.2004

Yksi suomalaisen vuorikiipeilyn tarinoista on päättynyt. Suurten korkeuksien kokenein naisvuorikiipeilijämme Tuula Nousiainen on menehtynyt vaikeaan sairauteen. Tuula ei tehnyt itsestään suurta numeroa elässään ja poistui hiljaisuudessa keskuudestamme.

Cho Oyo 9/8 1998, 8201 m.

Tuula Nousiainen suurimpia saavutuksia olivat nousut seuraaville huipuille: Cho Oyu 8201m ja Pik Korzhenevskaja 7105 m sekä matalammat kuten Kilimanjaro, Elbrus ja Mont Blanc. Himalajan jatkeella sijaitsevilla Pamirin ja Tien Shanin vuoristoissa Nousiainen koki myös vastoinkäymisiä: Yli 7000-metriset Pik Lenin ja Pik Pobeda jäivät valloittamatta. Niin jäi saavuttamatta myös Amerikan mantereiden korkein Aconcaguaakin, kun aikataulut pettivät jo lähdistä vieraalla lentoyhtiöllä.

Cho Oyu – Turkoosijumalatar – on maailman kuudenneksi korkein vuori. Tuula Nousiainen saavutti 24. syyskuuta 1998 kello 13.26 paikallista aikaa Tiibetin ja Nepalin rajalla sijaitsevan Cho Oyun huipun ensimmäisenä suomalaisena. Hän oli tuolloin 50-vuotias, ja hänestä tuli Veikka Gustafssonin jälkeinen toinen suomalainen ”kasitonnisien kiven huiputtaja.” Nousu yli kahdeksan kilometrin korkeuteen ilman lisähappea on kansainvälisesti arvostettava saavutus. Se vaatii vuosien määrätietoista panostamista. Tuula Nousiainen haaveen toteuttaminen vei yli 10 vuotta.

Nousiainen Roomassa opiskelemissa ollut tytär onnitteli äitiään osuvasti yksinäisellä sähköllä: Huippuäiti!

Cho Oyun perusleiri on 5000 metrin korkeudessa. Tuulalta kesti sen saavuttaminen kävellen viisi päivää. Korkeusmetrejäkin kertyi kolmisen tuhatta. Tuula kiipesi kolme viikkoa vuorta ylös ja alas reittiä merkiten ja kolme välileiriä rakentaen 6400, 6900 ja 7600 metrin korkeuteen. Samalla keho totuttautui ohueen ilmanalaan. Perusleiristä huipun tavoittaminen vaati vielä yli 8600 nousumetriä perusleirin, yläleirin ja huipun välillä aklimatisoitua.

Huippuyritys alkoi 7600 metrin korkeudesta 27 asteen pakkasessa puoli viideltä aamulla.

– Taivas oli tähtikirkas. Kuun sirppi valaisi otsalampujen ohella nousua. Noin 8000-metrissä oleva kymmenmetrin jäinen ja lumi-

nen kalliojyrkäne oli tosi työläs kiivettävä. Rimpuihin siitä keuhkot halkeamaisillaan muurin harjalle ja huomasi kuinka nouseva aurinko kultaasi matalampien vuorien huippuja. Näky oli mykistävän kaunis ja palkitsi monin verroin koetun vaivan, Tuula kertoi.

Aivan huipun alapuolella oli upottava jyrkkä 40-asteinen lumirinne. Sitä ylitettäessä irtosi lumilaatta. Vain vaistomainen sivuun heittäytyminen ja jäähakkuun turvautuminen koitui pelastukseksi.

– Tuuli tanssitti harsomaisia pilviä huipun yläpuolella. Aurinko häikäisi syvän siniseltä taivaalta. Lumipeite oli neitseellisen valkea. Olin kiivennyt ihmeelliseen sinivalkeiseen onnenmaahan. Seisoin Cho Oyun huipulla kaiken olevaisen yläpuolella. Kaukana alapuolella levittäytyi ruskeana Tiibetin ylätasanko. Etelässä oli Nepalin puoleinen Himalaja ja kaakossa siinteli Mount Everest. Turkoosijumalataria ei tarvinnut enää katsella ylöspäin. Siinä se oli vertaisena samalla korkeudella. Minulla oli taivaallisen hyvä olo, luonnehti Tuula. Huipulla Nousiainen vietti puolen tuntia jättäen sinne pienen Suomen lipun.

Kysymykseen, mikä vuoksi kiipeät,

Tuula vastasi:

– Koska vuoria on olemassa! Miellyttävä lomailu jossain Kaakkois-Aasian rannoilla ei vedä vertoja vuoriston karuille kokemuksille. Silti lentämistä minäkin tavoitteissani tarvitsen – en kuitenkaan vuorilla!

– Vuorikiipeilyyn sisältyy tuntemattomuuden kaipuun ohella myös nöyryyttä ja filosofiaa. Se on vuoriston ja ihmisen vuorovaikutusta luonnon ehdoilla. Se on myös ainutlaatuista elämäkokemusta ja nousua myönteisen ajattelun virrassa.

Jäämme kaipaamaan myönteistä persoonaasi.

Susanna Kaisla ja Veikko Karhumäki

SR Trinity dynaaminen köysi
50m 99 €
60m 119 €

SR Staattiset köydet
Normiköysi 1,70 €/m
R44 Staattinen 2,10 €/m

MR kiipeilykengät
Fanatic 99 €
Hooker-lace 102 €
Loco 107 €
Phoenix 79 €

Pad padit
Karma 144 €
Karma 10 166 €
Fatman 179 €

Camu mankkaa
35g pallo 4 €
56g pala 2 €
150g rouhe 3 €
300g rouhe 6 €
1200g rouhe 20 €

Varmistukseen
CT frendit 51-64 € koko 8 setti 389 €
CT kiilat 79 € koko setti 11kpl
CT jatkot 13,90 € kpl

'Fight or Flight' v4 - Hueco Tanks, Texas - photo: Sandra Stueder

FRED NICOLE

prana.com

09 278 1420

Myynnissä asiantuntevissa kiipeilyliikkeissä kautta maan